

TICĪBA – SESTĀ MAŅA

1 ...tas atbrīvo mūs un izglābj mūs no mūsu piecām maņām, kuras mūsos bija ieliktas iesākumā. Un šī piektā maņa šeit...tas ir, ar šīm piecām maņām...ar šīm piecām maņām cilvēks krita, savas iekāres dēļ.

Lūk, ievērojiet, ka šīs piecas maņas jums tika dotas tikai tāpēc, lai sazinātos ar jūsu zemes mājām, lai jūs varētu redzēt, nogaršot, sajūst, saost un dzirdēt.

Bet viņām nekādā gadījumā nav jūs jāved. Bet ļoti bieži... Kā būtu, ja es pilnīgi atteiktos skatīties? Un es aizsietu sev acis un teiktu: “Es atsakos skatīties.” Tad manas acis vairs nespētu man kalpot. Nu, un pēc tam es...galu galā es zaudētu redzi. Un vēlāk, kad man piedzimtu dēls, es aizsietu acis arī viņam un teiktu: “Nē, dārgais, tāda lieta kā redze vispār neeksistē.” Es vienkārši aizsietu viņam acis un neļautu redzēt.

Viņš teiktu: “Mans tēvs man teica, ka tāda redze vispār nepastāv, tāpēc es aizsiešu acis arī savam dēliņam.” Tad nu skaidrs, ka mūsu pēcnācēji dzimtu akli. Pareizi. Ja tu nelietosi savas sešas maņas, tās kļūs neaktīvas. Tās vispār nedarbosies.

2 Brāli, lūk, ko ir izdarījusi draudze ar Sesto Maņu, kuru mūsos ir ielicis Dievs. Tā vienkārši ir nolikusi maliņā ticību brīnumiem un zīmēm, un pārējam, kas veido kontaktu ar Dievu, dāvā Svēto Garu un tā tālāk. Tā ir nolikusi to malā, kaut kur tālu prom, līdz tā ir pavisam atmirusi. Tieši tā. Tā nezina, kā to izmantot. Tā viņai neko nenožīmē.

Tu sacīsi: “Dievs ir dziedinātājs.”

“Hm! Un kas tad ir, ka Dievs ir dziedinātājs?”

Ja Viņš kādreiz bija Dziedinātājs, tad Viņš joprojām ir Dziedinātājs! Ja Viņš kādreiz bija Pestītājs, tad Viņš joprojām ir Pestītājs! Ja Viņš kādreiz bija Dievs, tad Viņš joprojām ir Dievs! Tāpēc, redziet, cilvēkiem ir piesludināts, ka ticība nepastāv, un tāpēc viņi ļauj, lai šī sestā maņa, kas ir ticība, paliek guļot.

3 Un gadiem ilgi viņi vārgs, slimos, skries pie ārstiem un sacīs: “Dakter, ak, ar mani kaut kas nav kārtībā.”

Ārsts to apskatīs un, teiksim, viņš centīsies. Šis vīrs, godīgs un patiess ārsts, strādās, cik vien iespējams pacietīgi, ar visām tām spējām, kādas Dievs viņam ir devis, lai operētu un darītu visu, kas viņam būtu jādara, lai jums palīdzētu; pēc tam tomēr izrādās, ka slimība turpina progresēt. Nu ko, viņš sacīs: “Man tas jums vienkārši ir jāpasaka. Es tur vairs neko nevaru darīt. Ja jūs vēlaties aiziet pie cita ārsta, ejiet.” Nu ko, jūs iesiet pie cita ārsta, un viņš teiks: “Nē, tur neko vairs nevar darīt. Tas jau ir aizgājis pārāk tālu.” Tieši tas ir īstais brīdis, tas ir īstais brīdis, lai vērstos pie sestās maņas. Lūk, īstais brīdis, lai pieņemtu Dievu. Tas ir īstais brīdis paļauties uz ticības Garu, kuru Dievs tevī ir ielicis.

4 Bet tagad, kad cilvēki tik ilgu laiku ir mācīti pret to, tas ir ļoti sarežģītu. Brālis Boze man šodien stāstīja, viņš teica: “Brāli Branham, es neizpratu, ar ko tev nākas sadurties.” Saprotat? Jūs neaptverat, kas tas ir, cik tas ir grūti, kad atnes...un nonāk Dieva spēks tik reāls, ka cilvēki var skatīties un redzēt, kā Gars virzās un darbojas viņu vidū, bet daži tur sēž un saka: “Ak, ja vien tu izdarīsi *to* vai izdarīsi *šito*, vai vēl kaut ko citu, tad varbūt tas man palīdzētu.”

Ak, brāli! Ja vien šī sestā maņa spētu saprast, par ko mēs šīs nedēļas garumā esam sludinājuši (āmen!), ka Svētais Gars... Dievs deva šo apsolījumu. Kristus deva šo apsolījumu. Mēs šonedēļ izskatījām to Svētajos Rakstos, no viena gala līdz otram, turp un atpakaļ, un to visu pārķemmējām, līdz kamēr mēs zinājām, ka Dievs ir apsolījis darīt to, ko Viņš dara šodien: pārdabisko. Lūk, patiesa un neviltota ticība to ieraudzītu un cieši to satvertu, un visi elles dēmoni nespētu to viņam atņemt.

Taču mēs uz tā klūpam. Tas ir nepietiekami izmantots. Mēs esam pārāk atkarīgi no pārējām

piecām maņām. Un kad...lielākoties, deviņdesmit pieci procenti cilvēku vai vēl vairāk, tiklīdz viņi redz, ka ar šīm piecām maņām ir cauri: “Nu ko, viss ir beidzies. Rociet man kapu; taisiet man zārku.” Saprotat?

5 Ak, es aizdomājos par to nelielā auguma sievieti, kura pirms dienas vai divām bija pie manis uz tikšanos. Šobrīd es viņus šeit neredzu. Vīra vārds bija (tāds kā vācisks) Dorčs...Dašs vai [kāds saka: “Daugš”–Tulk.] Daugs. Un viņa sieva bija redzējusi sapni, viņa atnāca, lai man to sapni izstāstītu. Un viņa teica: “Brāli Branham, es...es sapņoju, ka blakus manai gultai nostājās velns. Un viņš uz mani paskatījās un sāka šķobīt savu seju priekā, un sacīja: “Nu tu esi mana.” Un sacīja: “Es...kaut kas ar mani vienkārši notika. Un es pielēcu no gultas kājās un teicu: “Ej prom no šejienes, velns, Jēzus Kristus Vārdā.” Un es sāku skriet viņam virsū, un viņš no manas mājas aizbēga.” Un viņa sacīja: “Es nesaprotu, ko tas nozīmē.”

Tad Svētais Gars, kurš bija ar mums, sapni izskaidroja. Pēc neilga laika viņas vīram bija sirdslēkme. Kad viņa ieraudzīja, kā nokrīt viņas vīrs (bet viņš jau ir gados, dūšīgs vīrs) un viņa rokas izpletās uz aizmuguri, un viņa acis palika nekustīgas... Nāve bija atnākusi, lai viņu paņemtu. Taču Dievs ar viņu vēl nebija pabeidzis. Un šīs nelielās sievietes ticība pacēlās, un viņa sacīja: “Es to nepacietīšu! Es pieprasu viņa dzīvību Jēzus Kristus Vārdā!” Viņš atlaba. Redzat?

Kāpēc? Šī sestā maņa uzmodās, tajā kritiskajā brīdī, tajā momentā tas deva viņai ticību. Dievs bija dāvājis viņai sapni, kaut arī tas vēl nebija viņai izskaidrots. Un es sacīju: “Tas arī ir skaidrojums.” Un sieviete vienkārši sāka kliegt un slavēt Dievu. Viņa sacīja: “Tieši tā tas arī notika.” Redzat? Tas ir... Lūk, tā ir žēlastība. Saprotat? Dāvāja viņai sapni, pat nesakot, ko tas nozīmē. Taču Dievs tik un tā ir pateicīgs un uzticams, vienmēr informējot Savus ļaudis.

6 Ja vien mēs būtu garīgi un lietu šo sesto maņu, mēs...ak, mēs varētu izbēgt no daudzām lietām, cik daudz mēs zinātu, ja draudze būtu kārtībā, lai darbotos draudzes dāvanas un gari. Tad mums it visur gulētu Ananiji un Sapfiras. Pareizi. Grēks būtu ārpus draudzes.

Taču caur mūsu maņām mēs kļūstam tik piesaistīti zemei, tik ļoti, ka: “Nu, ja es to neredzēju...ja neredzēju...” Un tad šīs maņas...šajās maņās iekļūst velns. Un viņš ļaus tev kaut ko ieraudzīt ar tavām acīm, taču vienalga tam neticēt. Tāpēc ka tu daudreiz esi turējis savas acis aizvērtas, tik ilgi, kamēr esi kļuvis akls.

7 Reiz viens puisis man pateica: “Sit mani ar aklumu! Sit mani ar aklumu! Tu tici Dievišķajai dziedināšanai, tam pašam Svētajam Garam, ko sludināja Pāvils. Sit mani ar aklumu!” Es sacīju: “Es to nevaru, jo tu jau esi akls.” Es sacīju: “Tavs tēvs, velns, to jau sen ir izdarījis. Tu...tu...tu jau esi akls.” Jo Bībele saka, ka viņš ir akls. Šis Evaņģēlijs ir...ja tas kādam ir apslēpts, tad tas ir tiem, kas ir akli, kas nav centušies izmantot savas maņas...maņu, ko viņiem ir devis Dievs. Šī maņa, ja vien tā tiek izmantota, ir maņa, kas atbrīvo, kamēr tās pārējās piecas pievīl. Ar šo maņu ir paveiktas varenas lietas.

Šeit, pirms kāda laika vienā no manām sanāksmēm pie manis uz platformas pienāca kāda kundze. Un viņai bija kuņģa čūla, asiņošana. Un Svētais Gars sāka runāt (viņa zināja, ka es to nespētu) un pateica viņai, kas viņa ir, no kurienes viņa ir atbraukusi. Viņas kuņģis bija vienās čūlās. Un tad, kad Viņš beidza, Viņš sacīja: “TĀ SAKA TAS KUNGS, tu esi dziedināta.” Un viņa devās mājās.

8 Un tur bija kāda kundze...kura dzīvoja viņai kaimiņos, un viņa stāvēja lūgšanu rindā. Kad nonāca... Viņai bija audzējs uz kakla. Un kad pienāca viņas kārtā lūgšanu rindā, Tas viņai pateica, pateica...pateica, kas viņa bija, no kurienes viņa bija, pilnīgi visu. Viņa sacīja: “Tā visa ir taisnība.” Pateica: “TĀ SAKA TAS KUNGS, tu esi dziedināta.” Un tā šīs abas sievietes tovakar aizgāja, viņas satikās. Nebija nekādu pārmaiņu tajā, kā viņas jutās.

Tam ar to nav nekāda sakara. Tam ar to nav vismazākā sakara, vai tu to jūti vai nē. Tu...tu ne... Bēdziet prom no tām sajūtām. Ja tu uz tām paļausies, tad tu nevari paļauties uz To. Jo tā ir pārlicība par lietām, kuras tu nevari redzēt, nogaršot, sajūst, saost vai sadzirdēt. Tā ir cita maņa.

9 Paskatieties, kas notika. Pagāja apmēram divas nedēļas; šī sieviete, kurai bija čūlojošais kuņģis, viņa centās ēst, un šķita, ka teju teju viņa nomirs. Taču viņa neatlaidās. Viņa sacīja: “Tajā visā ir kaut kas pārdabisks, jo tas cilvēks nekad dzīvē nebija mani redzējis, un tomēr viņš pateica man, kas es esmu. Un tam ir jābūt no Dieva, jo tas sakrīt ar Bībeli.” Redzat? Un viņa sacīja: “Un es zinu šo vīru, esmu dzirdējusi, kā viņš sludina. Un viņam nav nekādas izglītības, un viņš neko par šīm lietām nezina, bet man visu par to izstāstīja. Un tas pats cilvēks pateica: “TĀ SAKA TAS KUNGS.” Un, ja viņš ir Dieva kalps, viņš to nevarēja pateikt vienkārši tāpēc, ka tās bija viņa domas. Tas ir Svētais Gars, kas runāja caur viņu, sakot: “Tu esi dziedināta.””

Un viņa turpināja, bet...bet viņas vīrs bija kristietis, un viņas bērni...un viņa sacīja... Un viņa devās apciemot savu draudzeni, kura dzīvojas ielas galā, kurai bija audzējs, nekādu izmaiņu. Taču viņas abas savā sirdī bija apņēmumušas – viņas bija pieņēmušas to kā no Dieva; un tas arī viss.

10 Kādu rītu, kad bērni bija aizgājuši uz skolu, viņa stāvēja un mazgāja traukus. Viņa tikpat kā neko nevarēja ieēst, jo čūla bija viņu pavisam nomocījusi. Viņa mazgāja traukus, un vēlāk stāstīja: “Te pēkšņi mani pārņēma tāda patiesi atsvaidzinoša sajūta.” Viņa turpināja mazgāt, domājot: “Kas tas bija? Es vienkārši jutot tik dīvaini, tik tiešām viegla un atsvaidzinoša sajūta.” Nu ko, viņa vienkārši turpināja mazgāt traukus.

Brīdi vēlāk viņa sajuta īstu izsalkumu. Un viņa piegāja pie...pie galda. Bet bērni uz šķīvja bija atstājuši nedaudz auzu putras. Un tā viņa paņēma to putru ar karoti un viņa to apēda, arī nedaudz grauzdētas maizes. Viņa nodomāja: “Nu ko, varbūt pēc pāris minūtēm, kā jau parasti, es to izvemšu.” Viņa turpināja ēst. Un kā par brīnumu nekas nenotika. Viņa turpināja...nekas sliktas nenotika. Tad viņa atgriezās un vēlreiz ieēda. Viss bija labi. Tad viņai sākās īstas gastronomiskas svinības. Viņa uzcepa sev pāris olas, lielu gabalu speķa, uztaisīja sev krūzi kafijas un kā nākas paēda. Vēl kādu laiciņu viņa atkal mazgāja traukus. Tad viņa piecēlās kājās. Viņa jutās lieliski. Viņa pacēla augšup savas rokas un sāka slavēt Dievu, izskrēja uz ielas; viņa grasījās izstāstīt savai māsa, kas bija noticis. Kad viņa tur nokļuva, tā kundze staigāja pa istabu, no visa spēka purinot palagu. Viņa jautāja: “Kas noticis, māsa?” Tā sacīja: “Paskaties, tā lieta vairs nav uz mana kakla, es nevaru to atrast palagā. Es to vispār nekur vairs nevaru atrast.” Tas bija pazudis.

Kas tas bija? Tas, ka viņas turējās pie šīs sestās maņas, kura ir no Dieva Vārda un nevar pieņemt “nē” kā atbildi. Kādus divus mēnešus pēc šī notikuma viņas atnāca uz sanāksmi, viņas abas, un parādīja man...kā viņas bija dziedinātas un tā tālāk. Kas tas bija? Sestā maņa, tā Sestā Maņa, spēka maņa, kas viņas atbrīvoja. Nevis tāpēc, ka es lūdzu, bet tāpēc, ka viņas ticēja. Tieši tas. Tas to paveica.

11 Lūk, viņi bija Kadla lūgšanu namā tur ziemeļos, Indianapolisā, tas ir, no šejienes uz dienvidiem, Indianapolisā... Tur bija kāds zēns, kuram bija bērnu trieka. Un viņi atveda... Pēc tam, kad Redidžera meita bija dziedināta... Brāļa Redidžera meita tur sēdēja ārā, ogļu šķūnī. Viņi centās viņu apvaldīt; viņa bija sajukusi prātā.

Cik daudzi no klātesošajiem atceras B.E. Redidžeru, Fort-Veinas Evaņģēliskās saiešanas telts draudzes ganu? Ak, tas bija vīrs, kas tik tiešām ticēja dziedināšanai! No brāļa Bosforta laikiem... Vai tad jūs viņu neatceraties Dr. Salivan? Ļoti jauks cilvēks.

Un viņa meita sēdēja tur ārā un bija kļuvusi vājprātīga no prāta slimības, kas bija nogalinājusi viņas māsu. Un viņa bija skaista sieviete. Tas bija Lieldienu rītā. Un tur sēdēja viņas māte. Kad es pabeidzu lūgšanu rindu, kāds pateica: “Tur ogļu šķūnī ir kāda kundze...ārā pie draudzes nama, kopā ar savu meitu.” Sacīja: “Tā ir B.E. Redidžera kundze no Fort-Veinas Evaņģēliskās draudzes.”

Es nodomāju: “Kā?! B.E. Redidžera sieva un meita sēž manā ogļu šķūnī?” Es devos uz turieni. Un tur viņas sēdēja, uz parastiem veciem soliem, kas tur bija ienesti no svētdienas skolas, līdz ar papīriem. Tur sēdēja skaista meitene, apmēram astoņpadsmit vai divdesmit gadus veca, kura, lūk šādi, rāvā ārā sev matus, sakot: “Piecītis ir piecītis. Cents ir cents. Piecītis ir piecītis. Cents ietaupīts, cents...cents nopelnīts, cents ietaupīts. Piecītis pazaudēts, piecītis pazaudēts.” Un tā arī

turpināja, raustīdama savus matus, un turpināja...

12 Es sacīju: “Redidžera kundze...” Es jautāju: “Vai jūs esat Redidžera kundze?”

Viņa sacīja: “Jā, esmu.”

Un es sacīju: “Es esmu brālis Branhams.”

Viņa sacīja: “Ak, es priecājos jūs satikt, brāli Branham.”

Es sacīju: “Kad es biju mazs puika, jūsu vīrs bija gandrīz vai elks manā sirdī. Kāds izcils cilvēks!” Viņa sāka raudāt.

Es sacīju: “Vai tā ir jūsu meita?”

Viņa sacīja: “Jā, brāli Branham. Mēs viņu jau visur esam veduši, bet nekas nelīdz. Un viņas māsa Romēna nomira.”

Es sacīju: “Vai Romēna nomira ar šo?” Es sacīju: “Man mājās ir jūsu visu fotogrāfijas un pārējās lietas, jūsu grāmatas par dzīvajiem ūdeņiem un pārējo, kuras uzrakstīja brālis Redidžers. Es teicu: “Nu, kad es vēl biju tikai puika, viņš jau bija ievērojams cilvēks. Es mēdzu klausīties viņu pa radio.” Es jautāju: “Vai tā ir viņa meita?”

Viņa sacīja: “Tā ir viņa meita.”

13 Pār mani kaut kas nonāca. Viņas tēvs bija miris un apglabāts. Es pienācu... Sāka darboties šī sestā maņa. Es sacīju: “Sātan, tu vairs nevari viņu paturēt. Jēzus Kristus Vārdā, izej no viņas.”

Un māte sacīja...es sacīju...viņa sacīja: “Kas man ir jādara?”

Es sacīju: “Viņa ir dziedināta, vediet viņu mājās.” Bet viņa joprojām tur sēdēja: “Piecītis ir piecītis, cents nopelnīts, cents pazaudēts,” un tā vien turpināja, atkal un atkal. Viņi aizveda viņu mājās. Bet nākamajā dienā viņa atguvās, un tagad viņa ir precēta sieva ar bērnu bariņu. Kas tas bija? Turēties pie šīs sestās maņas.

14 Pirms kāda laika (ja jūs vēlaties apstiprinājumu šai liecībai, ko dara sestā maņa) mēs bijām pie... Es biju kopā ar brāli G.H. Braunu no Viktora ielas 505, Litlokā, Arkanzasā. Un tur bija viens no šausmīgākajiem gadījumiem, kādus vien savā dzīvē es esmu redzējis. Brālis Brauns (kad es biju paņēmis nelielu pārtraukumu pēc ļoti ilgas stāvēšanas lūgšanu rindā), viņš sacīja: “Brāli Branham, tur pagrabstāvā, zem šīs auditorijas, ir viens no drausmīgākajiem skatiem, kādus tu esi redzējis.” Sacīja... Tā sieviete, kura tika dziedināta no vājprātības, bija no Misisipi; viņas dēls bija zaldāts; viņa tur bija bijusi divdesmit gadus; pat nepazīna savu dēlu. Un viņa atgriezās pie sava saprāta tai laikā, kad es par viņu lūdzu. Tas vienkārši pielaida tam uguni, un pēc tam... Viņš sacīja: “Uzmet tam aci.” Es devos turp. Liela auguma masīva sieviete, jauna, kājas izstieptas taisi augšup, viņai mugurā bija tikai nedaudz drēbju, kuras viņai bija uzģērbuši slimnīcā, jo viņa vispār nestāvēja; jau divus gadus viņa nebija nostājusies kājās. Viņas kājas asiņoja. Viņas rokas asiņoja. Un viņa gulēja, bet abas viņas kājas un abas rokas bija izstieptas augšup, lūk, šādā veidā.

Un es sacīju tam vīram, sacīju: “Kas viņai kait?”

Viņš sacīja: “Viņa ir sajukusi prātā, brāli Branham. Viņai iespicēja injekciju, un kaut kas ar viņu notika,” sacīja, “uzreiz pēc tam, kad mums piedzima mazulis.” Un sacīja: “Tas...tas kaut ko paralizēja viņas prātā.” Sacīja: “Jau divus gadus viņa ir vājprātīgo iestādē.” Un sacīja...

Es sacīju: “Kāpēc viņa tā asiņo?”

Viņš teica: “Nu, viņu negribēja izlaist no slimnīcas.” Sacīja: “Viņai nedeļa ātrās palīdzības mašīnu, jo viņa...viņa ir patiešām mežonīga. Un sacīja: “Es nolīgu vienu brāli, lai paņemtu viņa Ševroletu un dabūju vēl četrus vīrus. Un mēs centāties noturēt viņu aizmugures sēdekļi, četri vīri, bet viņa izspēra logus un vēl visu ko, kad braucām uz šejieni (apmēram deviņdesmit jūdzes [apmēram 150 km–Tulk.] no iestādes, kur viņa atradās).”

Un es sacīju: “Tu gribi teikt, ka viņa šādi asiņo...” Es sacīju: “Nu ko, es pieiešu un uzlikšu viņai savas rokas.”

Viņš sacīja: “Ak, nemaz nedomā to darīt,” sacīja, “viņa tevi nogalinās.” Redz, es vēl biju nepieredzējis, šādā kalpošanā toreiz biju apmēram, ak, domāju, ka tikai kādu gadu. Un es nodomāju: “Dievs par visu parūpēsies.” Es nokāpu lejā un piegāju pie viņas, un viņas rokas bija izstieptas augšup...es sacīju: “Sveicināti, māsa.”

15 Cik labi, ka es biju piesardzīgs. Tā milzīgā un varenā roka (velna apsēstie ir desmit reizes stiprāki nekā parastā stāvoklī)...un viņa mani tik stipri pagrūda, lūk, šādi, ka nogāza mani uz grīdas. Kad viņa to izdarīja, mana kāja atsitās pret viņas...viņas krūtīm, lūk, šeit, un mana roka atbrīvojās. Un es no viņas aizbēgu. Es uzskrēju pa trepēm, tur stāvēja viņas vīrs un ...

Bet viņa dzinās man pakal, lienot un lokoties uz savas muguras kā čūska, viņa pārvietojās diezgan ātri, uz muguras, rokas un kājas izslietas augšup, vienkārši līda... Joprojām varu dzirdēt to pretīgo skaņu, kad viņa kā čūska līda pie manis pa grīdu. Viņa svēra kādas simtu septiņdesmit mārciņas [apmēram 80 kg–Tulk.] un, lūk, šādi līda pa grīdu. Viņa tur aizlīda, apgriezās, pielika savas lielās un stiprās kājas pie sienas, lūk, šādi un iespēra ar pamatīgu spēku, un viņa iespēra solam, kas tur stāvēja, un norāva ādu no savas galvas; gabals viņas skalpa atlobījās, sāka tecēt asinis. Un viņa paņēma koka gabalu, kas bija nolūzis no sola, un meta ar to savam vīram tā, ka no sienas nobira viss apmetums; mums pat nācās noliekties. Viņš sacīja: “Es taču tev teicu.”

Es sacīju: “Es nekad dzīvē neko tādu neesmu redzējis.”

Viņš sacīja: “Kas tas ir, brāli Branham?”

Es sacīju: “Tas ir velns.”

Un tieši tajā brīdī viņa pielīda klāt un sacīja: “Viljam Branham, tu man neko nevari izdarīt. Viņu šurp atvedu es.” Un viņas vīrs paskatījās uz mani un sacīja: “Pag, viņa pat nezina, kas viņa ir. Kā gan... Viņa taču tevi nepazīst.” Un es sacīju: “Tā nav viņa, tas ir velns. Tas ir tas velns.”

Un es sacīju: “Sātan, tu saproti un zini, ka man nav varas pār tevi, taču tā ir manam Kungam, jo Viņš svinēja uzvaru pār tevi Golgātā. Un ar Dievišķo dāvanu, kuru man iedeva eņģelis, kurš pateica man mudināt cilvēkus būt patiesiem, un tad nekas nespēs nostāvēt lūgšanas priekšā...” Un es sacīju: “Jēzus Kristus Vārdā, izej no viņas.” Nekādu izmaiņu.

16 Viņas vīrs savā panēsātajā darba apģērbā apķērās man ap kaklu un mani apskāva. Viņš sacīja: “Ko man ar viņu darīt, brāli Branham?”

Es sacīju: “Ved viņu atpakaļ uz slimnīcu, ja vien viņu tur pieņems.”

Viņš sacīja: “Bet kādas ir tavas domas?”

Es sacīju: “Nav...nav svarīgi, kādas ir manas domas. Svarīgi, kādas ir tavējās.”

Viņš sacīja: “Es ticu, ka viņa izveseļosies.”

Es sacīju: “Tas arī ir viss, kas tev ir jādara.”

“Es ticu, ka viņa izveseļosies.” Tovakar atpakaļceļā viņiem nebija ne vismazāko sarežģījumu. Nākamajā rītā, kad viņi ienāca pēc viņas, viņa sēdēja un runāja ar virsmāsu. Un otrajā dienā viņa tika izrakstīta no slimnīcas, pilnībā normāla un vesela.

17 Kādus sešus mēnešus pēc šī notikuma es biju Džonsboro, Arkanzasas štatā, kopā ar Ričardu Rīdu lūgšanu namā “Vecmodīgās Atmodas Stunda”, Džonsboro, Arkanzasā. Agrāk tas bija liels baptistu draudzes nams, sēdvietu...sēdvietu bija daudz vairāk nekā šeit, nekā šajā vietā. Kad sāku sludināt...un es ievēroju, ka kāds visu laiku māj, bet es nezināju, kas tas bija. Un viņa vienkārši vairs nespēja noturēties, viņa sacīja: “Vai jūs mani atceraties?” Viņai bija kādi četri vai pieci mazi bērni... Es sacīju: “Domāju, ka neatceros.” Viņa sacīja: “Arī es jūs nekad agrāk neesmu redzējusi,” sacīja, “bet es biju tā sieviete, kura gulēja un līda uz savas muguras.” Bet viņas vīrs to sešu mēnešu laikā

bija saņēmis aicinājumu kalpošanai, un viņš brauca un sludināja Evaņģēliju. Ak, Kungs!

Kas tas ir? Turēties pie šīs sestās maņas. To teica ticība... Viņš sacīja: “Es glabāju to savā sirdī – ja Dievs var to izdarīt citiem, tad Viņš to var izdarīt arī manai sievai.” Viņš turpināja pie tā turēties. Nekas nespēja viņu no tā atdalīt. Lūk, ko dara šī sestā maņa, kad tā ir atbrīvota un kad tai ļauj īstenot tās kontrolējošo spēku.

18 Kādu vakaru es pārnācu mājās; es apgūlos gultā. Ja jūs vēlaties uzrakstīt, lai saņemtu šīs liecības, es jums iedošu adresi. Rakstiet Džordžijai Kārterei Miltaunā, Indiānas štatā, un tas...tas nonāks pie viņas: Džordžija Kārtere, Miltauna, Indiāna. Viņa piederēja draudzei, kura neticēja Dievišķajai dziedināšanai. Kad viņa bija maza meitene, viņa mēdza iet uz klavierstundām, un viņas tēvocis veda viņu uz šīm...uz klavierstundu. Kad viņš to darīja...šis vīrs, viņš bija nobriedis vīrietis, bet viņa maza meitenīte, viņš viņu izvaroja. Un kad tas notika, viņa saslima ar tuberkulozi. Deviņus gadus un astoņus mēnešus viņa gulēja uz muguras, slima ar tuberkulozi, kas bija sievišķajos orgānos, plaušās un visā ķermenī. Viņa svēra aptuveni 37 mārciņas [17 kg–Tulk.], tā man šķiet, tik vien viņa svēra...

Lūk, ja vēlaties, jūs varat viņai vienkārši uzrakstīt. Tā ir jūsu privilēģija, ja jūs to vēlaties. Viņa priecāsies jums atbildēt. Bet es neko par šo meiteni nezināju. Es pat nezināju, kur atradās Miltauna.

Reiz es pārnācu mājās un satiku māti...es sacīju: “Šovakar es agri likšos gultā. Es vēlos domās pakavēties pie Tā Kunga.”

Viņa sacīja: “Labi, Billij, ej, ej vien gulēt.”

19 Es iegāju istabā, un es lūdzos, ilgi lūdzos. Pēc kāda laika es paskatījos...bet mana mamma bija viena no tām vecmodīgajām lauku sievietēm: viņa izmazgāja savas drēbes un salika tās uz krēsla (nezinu, vai jūs, sievietes, esat tā darījušas vai nē)...un salika tur drēbes, kamēr viņa tās gludināja, stāv ar basām kājām un gludina. Un tāpēc es... Mamma tur bija nolikusi krēslus, un uz tiem stāvēja mūsu visu, puīšu, drēbes...mājās. Tolaik es dzīvoju mājās. Tas bija kādu laiku pēc tam, kad biju zaudējis savu sievu.

Un es paskatījos, šķita, ka krēsls nāk manā virzienā. Bet kad es ieskatījos, tā bija tā Gaisma, tā man tuvojās. Un kad Tā nostājās man blakus, es it kā sāku iet pa tuksnesi. Un es sadzirdēju tādu kā maza jēriņa blēšanu: “Mē, mē.” Un es nodomāju: “Ak, tas nabadziņš ir kaut kur iepinies.” Sāku meklēt krūmos, cenšoties viņu atrast. Un, kad es pienācu pie...pienācu tuvāk, es atkal to sadzirdēju; es sacīju: “Kur īsti viņš atrodas,” nodomāju, “mazais nabadziņš.” Es sāku tam tuvoties, tuvāk un tuvāk, laužoties cauri krūmiem. Kad skanēja blējiens, tas skanēja kā “Miltauna...Miltauna”. Un es turpināju darboties, cenšoties pie viņa nokļūt. Tad es izgāju no vīzijas. Es nodomāju: “Kur atrodas tā Miltauna?” Domāju: “Miltaunā ir kāda nelaime. Tur kaut kur ir iepinies kāds jēriņš, kaut kur tur.”

20 Trešdienas vakarā es devos un paprasīju savai draudzei, vai viņi nezina vietu vārdā Miltauna. Nevienš nezināja. Nu ko, svētdien es atkal pajautāju: “Vai kāds zina vietu, kuru sauc par Miltaunu?” Džordžs Raitis (daudzi no maniem ļaudīm, no mana lūgšanu nama pazīst Džordžu Raitu, viņš daudzus gadus nāca uz turieni), viņš sacīja: “Nu, brāli Branham, Miltauna ir tikai...no šejienes uz dienvidiem, apmēram trīsdesmit piecas jūdzes [56 km–Tulk.], maza pilsētiņa uz neliela pakalna.” Viņš sacīja: “Es zinu, kur tā atrodas.”

Es sacīju: “Vai tu mani uz turieni aizvedīsi?”

Viņš sacīja: “Aizvedīšu.”

Labi, tad es sacīju: “Nu ko, es braukšu uz turieni nākam sestdien.”

21 Un tā es devos uz Miltaunu. Mēs aizbraucām uz turieni; tur bija kādi divi pārtikas veikali. Es redzēju, kā cilvēki atbrauc savos kravas rastos un ekipāžās (tāpat kā to dara Kentuki, zināt, tur pakalnos), un es nodomāju: “Hm, es šeit neko neredzu.” Es uzjautāju vienam vīram, vai es no viņa varētu nopirkt to nelielo koka kasti.

Viņš sacīja: “Labi, bet ko tu ar to darīsi?”

Es sacīju: “Tur ārā stāv daudzi cilvēki; es vēlos uztaisīt sev tribīni un uzkāpt uz tās. Es esmu sludinātājs. Es gribu sludināt.”

Viņš sacīja: “Ņem to par brīvu. Tā ir tava. Viss kārtībā.”

22 Un tā es paņēmu savu kasti... Un, kad es paņēmu savu kasti un izgāju ārā, es ieraudzīju nākam brāli Raitu. Viņš sacīja: “Brāli Branham, man tur uz kalna vajag izdarīt dažus pirkumus.” Sacīja: “Ja tu vēlies, vari nākt kopā ar mani.” Es sacīju: “Labi, es tikai nolikšu šeit savu kasti; atgriezīšos, kad sanāks vairāk cilvēku.” Un mēs devāmies augšup pa nogāzi un gājām garām lielai, vecai, baltai baznīcai. Es sacīju: “Kas tā par baznīcu?” Viņš sacīja: “Tā ir vecs baptistu lūgšanu nams. Tas sludinātājs iekļuva nepatikšanās, un kļuva par gangsteri, un izvaroja kāda vīra sievu, un tie viņu nošāva. Un notika vēl visādas lietas.” Sacīja: “Draudze izklīda.” Un sacīja: “Viņiem vairs nav draudzes.”

23 Nu ko, mēs turpinājām ceļu gar šo baznīcu. Tajā brīdī kaut kas man sacīja: “Aizej uz to baznīcu.” Un es devos uz turieni, un viņš...

Es sacīju: “Zini, es palikšu tepat, kamēr tu aiziesi uz pakalnu.”

Viņš sacīja: “Labi.”

Es sacīju: “Viņiem vairs nav dievkalpojumu?”

“Nē.”

Es mēģināju atvērt durvis, bet durvis vaļā nevērās. Es sacīju: “Debesu Tēvs, vai tas ir kaut kā saistīts ar šo baznīcu, vai tāpēc Tu mani aicināji? Vai tā ir šī draudze, kura ir iepinusies krūmos? Vai tāpēc skanēja šie brēcieni “Miltauna”? Ja tā ir vieta, kur Tu vēlies, lai es būtu, tad atver man šīs durvis.” Es pieķēros durvīm, tās neatvērās. Nu ko, es apsēdos uz pakāpiena.

Un tieši tajā brīdī garām baznīcai nāca kāds vīrs. Viņš sacīja: “Sveicināti.”

Es sacīju: “Sveicināti, ser.”

Viņš sacīja: “Vai jūs gribat tik iekšā?”

Un es sacīju: “Jā, ser.”

Viņš sacīja: “Man ir atslēga.” Viņš atvēra durvis.

24 Tur iekšā es visu apskatīju. Es sacīju: “Kam tā pieder?”

Viņš sacīja: “Pilsētai.”

Es sacīju: “Interesanti, vai varētu šeit noturēt dažas sanāksmes?”

Sacīja: “Aizejiet uz kantori un uzprasiet.”

Un es devos uz turieni, un viņš sacīja...es sacīju: “Es strādāju komunālo pakalpojumu uzņēmumā; es ielikšu tajā skaitītāju. Man gribētos tur novadīt dažus dievkalpojumus.”

Sacīja: “Dariet to. Nekāda īre vispār nav jāmaksā; tikai uzturiet to tīru.

Es sacīju: “Paldies, ser, es tā darīšu.”

Un es devos uz turieni, uzstādīju skaitītāju, un sāku atmodas dievkalpojumu. Pirmajā vakarā es sludināju: “Dievs ir... Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Dievs joprojām ir Dievs.” Un brālis Hols...viņš uzrakstīja nelielu paziņojumu...tas ir, nevis brālis Hols, bet Brālis Raitis tur uzrakstīja nelielu paziņojumu, kurā bija teikts: “Nāciet, paklausieties mazo Billiju Sandeju.” Nu, tajā vakarā man bija varena sanāksme: misters Raits, viņa divas meitas un viņa dēls, baznīcā, kur bija apmēram pieci simti sēdvietu. Bet es sludināju, cik stipri vien varēju.

25 Nākošajā vakarā mēs bijām tādā pašā skaitā. Tieši tajā brīdī, kas es grasījos... Es sēdēju

krēslā aiz kanceles, es grasījos aicināt draudzi...sākt kalpošanu, izdalīt dziesmu grāmatas (tās bija visās malās, es tās visas biju notīrījis no putekļiem; visu dienu smagi strādāju, pēc tam atnācu un visas notīrīju). Un es sāku izdalīt šīs dziesmu grāmatas...šīs dziesmu grāmatas. Iedevu vienu brālim Raitam, pārējiem pa vienai, devos atpakaļ un apsēdos. Tajā brīdī es izdzirdēju, kā kaut kas noskan [brālis Branhams piekļāvē pie kanceles četras reizes–Tulk.] aiz durvīm. Es paskatījos, un tur ienāca kāds vīrs.

Brālis Raitis sacīja: “Ak vai!” Sacīja: “Tas ir lielākais liekulis un bezdievis šajā apvidū.” Viņš izdauzīja savu veco kukurūzas vālītes pīpi pret sienu un, lūk, šādi ienāca; viņam trūka viena zoba, mati līda acīs. Sacīja: “Kur ir tas puisis, kuru sauc par Billiju Sandeju?”

Es atkāpos un sacīju: “Kāds ir jūsu vārds, ser?”

Viņš sacīja: “Es esmu Bills Hols, es te tirgoju puķes.”

Es sacīju: “Labi, es esmu brālis Branhams.”

Viņš sacīja: “Vai tu esi mazais Billijs Sandejs?”

Es sacīju: “Tā bija kļūda,” sacīju, “nē, es neesmu Billijs Sandejs.” Es sacīju: “Vai jūs neatnāktu šeit priekšā un neapsēstos?”

Sacīja: “Man tepat aizmugurē būs labi.”

Es sacīju: “Labi, jūties kā mājās. Lūk, ņemiet dziesmu grāmatu.”

Sacīja: “Es neprotu dziedāt.”

Es sacīju: “Nu, arī mēs neprotam, bet mēs taisīsim priecīgu troksni Tam Kungam.”

26 Es uzkāpu augšā un sludināju. Un, kad es sludināju, viņš nāca nedaudz tuvāk un nedaudz tuvāk. Bet, kad es aicināju pie altāra nožēlot grēkus, viņš bija uz altāra un kļuva par tās draudzes ganu līdz pat šai dienai. Redzat?

Un tā, dažas dienas vēlāk es sāku sludināt par Dievišķo dziedināšanu. Viņi pastāstīja man par kādu meiteni, kas dzīvoja aiz pakalna un kura jau deviņus gadus un sešus...vai astoņus mēnešus gulēja gultā, un nekad šajā laikā nebija bijusi ārā. Es...es sacīju: “Redz, es nezinu, vai...” Viņu mācītājs jau bija pateicis, no vienas konfesijas draudzes, viņš bija pateicis: “Brīnumu laiks ir beidzies.” Vairums draudžu, kas atradās tajā apkārtnē, sacīja: “Ja kāds uz turieni tikai aizies, viņš uzreiz tiks izslēgts.” Bet viņas tēvs bija diakons tajā draudzē. Tāpēc atnākt uz turieni viņiem bija grūti.

27 Un mana mazā grāmatiņa... Daudzi no jums to droši vien ir lasījuši, tā saucas “Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Nu, tur...tur ir meitenītes Neilas liecība, kā viņa tika dziedināta. Toreiz viņi aicināja mani atnākt un aizlūgt par meiteni, kurai bija tuberkuloze. Un viņas vecāki vēlējās, lai es atnāku. Es ieradus un par viņu palūdzu. Tovakar viņa atnāca kopā ar mani uz draudzi, pēc tam, kad ilgu laiku bija pavadījusi gultā.

Džordžija bija dabūjusi to grāmatiņu un bija sākusi gauži raudāt. Galu galā viņas vecāki piekrita, ka es varu atnākt, lai par viņu aizlūgtu, taču viņi pat atteicās tajā laikā būt mājās. Viņi izgāja un devās prom. Un tā es iegāju.

28 Nabaga meitenīte! Viņa centās paklepot, lūk, šādi [brālis Branhams atdarina slima cilvēka klepošanu–Tulk.]. Viņa nespēja noturēt savu siekalu trauku, lai tajā iesplautu. Un viņa sacīja [brālis Branhams atdarina novārguša cilvēka balsi, kurš cenšas kaut ko pateikt–Tulk.]: “Es...lasīju...mazo...grāmatiņu.” Es paskatījos, tur bija mana fotogrāfija un tā grāmatiņa, kas saucas: “Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Un viņa sacīja: “Es...ticu...ka Viņš mani dziedinās.”

Un es sacīju: “Es negribu radīt domstarpības jūsu draudzē, meitenīt. Bet kur ir tavs tēvs un māte?” Asaras (no kurienes viņai radās valgums, lai parādītos asaras, es nezinu) ritēja pa viņas seju, kurā bija redzamas pat kaulu savienojumu vietas. Viņa piederēja ļoti slavenai draudzei, kura noliedz Dieva spēku. Ne...vienkārši mūsdienīgi farizeji, viņi netic Svētajam Garam, nekam. Tikai kristies

ūdenī un piederi draudzei. Un tāpēc es negribēju izraisīt cilvēku vidū kādu ļaunošanos.

29 Un es sacīju: “Labi, es par tevi tagad palūgšu.”

Un viņa jautāja: “Vai jūs izdarīsiet tāpat, kā jūs izdarījāt meitenītei Neilai?”

Es sacīju: “Māsa, tā bija vīzija. Es varu darīt tikai tā, kā saka Dievs.” Un es par viņu palūdzu; viņai nepalika labāk. Mani atmodas dievkalpojumi beidzās; tās nedēļas nogalē bija jākrīsta apmēram sešdesmit vai septiņdesmit pieci cilvēki. Un viņa deva Dievam solījumu, ka, ja viņa varētu tikt dziedināta, viņa kristīsies vietā, kuru sauc par “Toten Forda”, Zilajā upītē. Nu, todien...

30 Kad pienāca kristību diena, es devos uz turieni. Tur bija kāds sludinātājs, viņš bija izsmējis mani par ūdens kristībām. Vai, vai! Viņš bija novadījis atmodas sanāksmes teltī turpat uz pakalna. Un, kamēr es atrados ūdenī kristot, es sacīju: “Man šķiet, ka šeit visapkārt sēž Dieva eņģeļi.” Bet pilnīgi visi no viņa sanāksmes (tajā duļķainajā ūdenī, ar skaistām baltām drēbēm mugurā) atnāca un pieņēma kristīgu ūdens kristību, pilnīgi visi. Pareizi. Ak, kāds tas bija brīdis!

Mēs devāmies pie mistera Raita, lai ieēstu vakariņas. Bet, kad es atnācu, es sacīju: “Es īsti nevēlos vakariņot pirms šīvakara sanāksmes. Es domāju, ka došos palūgt. Manā sirdī ir nasta par to mazo meitenīti.”

Un es devos uz turieni un...uz piekalni un sāku lūgties (es tur biju pirms pāris nedēļām, pie tā paša krūma). Es tur nometos ceļos, lūdzoties, meklējot Dieva vaigu. Es centos nomierināties, bet zaļie mežrozītes ērkšķi pinās ap manu kāju, skrāpēdami mani... Jūs jau ziniet, tikai sāk lūgt vai darīt kaut ko pareizu, un redzēsi, kā velns sāks savus uzbrukumus. Un es pārgāju citā vietā, bet rietošā saule spīdēja man tieši acīs. Es devos uz otru pusi, bet lai kur tu neietu... Galu galā es padevos. Un es sacīju: “Kungs Dievs, lai zari duras manos ceļos, lai akmeņi duras manos ceļos, lai kas arī tas nebūtu, es lūgšos.” Un es sāku lūgties.

31 Kad es tā patiešām labi biju iegājis lūgšanā, es paskatījos, un no nelielā kizila krūma... Vai kāds zina, kas ir kizils? Ak, protams, Ohio zina, kas ir kizils. Tur bija neliels kizila krūms...tā Gaisma, tas Dieva eņģelis, kura fotogrāfija jums šeit ir... no tā krūma mirdzēja šī Gaisma, sacīja: “Celies kājās.”

Es sacīju: “Jā, mans Kungs.”

Sacīja: “Ej pie Kārteriem.” Tas bija viss, ko Viņš pateica.

32 Lūk, kad es...es izdzirdēju tās zvana skaņas... Bet misters Raitis bija man pateicis: “Zini, kad skan tas zvaniņš, mamma ir saklājusi vakariņu galdu, tad tu nāc.” Sens lauku zvans... Sacīja: “Tu iezvani...viņa...kad viņa to iezvana, tu nāc.” Es to izdzirdēju, taču es biju vīzijā un nevarēju iet. Jūs jau zināt, ka Dievs atbild abos līnijas galos. Vai tad jūs tā nedomājat?

Tajā pašā laikā mazā Džordžija bija tik nervoza, viņa raudāja, zinot, ka es grasījos braukt prom no turienes; un viņa gribēja nākt un kristīties ūdenī; viņa bija devusi Dievam solījumu, un bija patiešām uztraukusies.

Bet viņas māte, brīnišķīga sieviete, viņa devās uz virtuvi un noņēma durvis starp sevi un Džordžiju. Un viņa sacīja: “Ak, debesu Dievs,” viņa sacīja, “izdari kaut ko ar to zemisko blēdi, kas ir atbraucis uz mūsu apgabalu. Visus šos deviņus gadus, kopš mana nabaga meitenīte gulēja šajā gultā, viņa nekad nav zēlojusies. Bet tagad viņš ir sajaucis visu viņas prātu, stāstot viņai par kaut kādu Dziedinātāju vai vēl kaut ko.” Un sacīja: “Sodi šo cilvēku, sodi šo cilvēku, Kungs.” Viņa tajā bija patiesa. Viņa sacīja: “Aizden viņu prom no šejienes. Mana nabaga meitenīte, kura tur gulēja un mirst bet jebkādas cerības, ka viņa vēl varēs dzīvot; viņa gulēja tur kā... Un tas krāpnieks viņu ir tik ļoti satraucis, dodot viltus cerības...”

33 Viņa sacīja...lūk, tā ir viņas liecība, es tur nebiju. Viņa sacīja, ka piecēlās. Viņa domāja, ka dzirdēja kādu nākam. Viņa piecēlās. Viņas meita dzīvoja uz pakalna, pavisam netālu, un viņa nodomāja, ka tā ir viņas meita. Viņa atskatījās. Viņa paskatījās un sacīja: “Uz sienas, kuru apspīdēja rietošā saule, tieši tajā laikā, kad es lūdzos, es ieraudzīju, kā izveidojas ēna. Tas bija Jēzus,” viņa

sacīja. Sacīja: “Tas bija Viņš, tieši tik jauks kā vienmēr, ar Savu bārdu. Viņš jautāja: “Kāpēc tu raudi? Kas ir viņš, kurš tur nāk?”” Viņa sacīja, ka paskatījās un ieraudzīja manu ēnu, tāds kā daļēji plikpaurains un piespiedis pie sirds šādu Bībeli, es gāju; es nācu iekšā, un man sekoja kāds vīrietis.”

Un viņa ieskrēja iekšā un sacīja: “Džordžija, notika kaut kas ļoti dīvains,” sacīja, “es laikam iemigu. Es redzēju sapni. Es redzēju, kā ienāca tas sludinātājs.”

34 Tieši tajā laikā aizcirtās mašīnas durvis, tur izkāpu es. O-o, Dievs atbild abās pusēs, ja tikai jūs ļausiet Viņam to izdarīt! Tur bija Džordžija, kura ticēja, neskatoties uz visu neticību. Viņa joprojām turējās pie tā, ka Dievs viņu dziedinās. Ja jau Viņš varēja dziedināt vienu meiteni, Viņš var dziedināt arī citu. Jā. Un viņa mani ieraudzīja. Es iegāju, būdams zem svaidījuma. Es pat nepieklauvēju pie durvīm. Es vienkārši atvēru durvis. Viņas tēvs bija aizgājis uz kūti pēc piena, viņš tikko kā bija beidzis slaukšanu. Un tā es piegāju, atvēru durvis un iegāju iekšā, es...šī sieviete, viņas māte, noģība un nokrita uz grīdas. Bet Džordžija bija tur, un viņa skatījās uz mani.

Un es sacīju: “Māsa Džordžija, Kungs Jēzus Kristus, Kuru tu mīli...” Un tur aiz gultas, tur bija neliels gultas balsts, no kura viņa bija noberzusi visu krāsu...kamēr vien viņa spēja izstiept savas rokas uz aizmuguri, turoties pie tā un saucot uz Dievu pēc atvieglinājuma. Bet viņas draudze stāstīja viņai, ka brīnumu laiks ir beidzies. Viņa bija dzimusi, lai būtu Dieva bērns! Un viņa turējās pie tā apsolījuma. Savā žēlastībā Dievs parādīja vīziju un atsūtīja mani uz turieni. Lūk, kur tas bija. Es sacīju: “Tagad es zinu, kas tu esi. Tu esi tas jēriņš, kuru es redzēju sapinušos šajos teoloģijas biezokņos.” Aleluja! Es sacīju: “Džordžija, Kungs Jēzus, Kuru tu mīli un Kuram tu kalpo, pirms maza brīža parādījās man tur augšā uz pakalna, tajā pašā gaismā, kas nolaidās pār meiteni Neilu, un Viņš pateica man nākt šurp. Es pavēlu velnam Jēzus Kristus Vārdā, lai viņš no tevis aiziet.” Es sacīju: “Celies kājās!”

Sātans sacīja: “Kā gan viņa piecelsies, un viņas kājas nav resnākas par slotas kātu.” Tā nebija doma. “Tik un tā celies!” Bet viņa pat nespēja pacelt savu spļaujamo trauku.

35 Un viņa piecēlās no gultas Svētā Gara spēkā, pārgāja pāri istabai, slavējama Dievu, izgāja ārā un apsēdās pagalmā, un svētīja zāli un lapas, un visu pārējo. Viņa nebija to visu redzējusi deviņus gadus. Es pagriezos un gāju prom. Viņas māte piecēlās un sāka kliegt, un krist gar zemi, un viņa nokrita verandā un ārā pagalmā. Sāka nākt kaimiņi, domājot, ka meitene ir mirusi vai noticis vēl kaut kas. Bet viņa bija pagalmā, pastaigājās, čaukstinādama lapas, un slavēja Dievu.

Izdzirdējis visu to troksni, atnāca viņas tēvs. Lūk, uz zemes guļ viņa sieva, un cilvēki vēdina viņu, lūk, šādi. Un viņš izdzirdēja, ka kāds spēlē ērģeles. Viņš iegāja mājā. Tur bija viņa mazā meitiņa, viņa sēdēja pie ērģelēm un spēlēja:

Ir kāds avots asins pilns,

Kas no Imanuēla vēnām plūst.

Kad grēcnieks tajā gremdēts tiek,

Tad visi grēka traipi zūd.

36 Ak, vai! Kopš tā brīža viņa gultā ir kāpusi tikai, lai pagulētu. Tas bija pirms piecpadsmit vai sešpadsmit gadiem. Ak, kas tas bija? Turēties pie šīs sestās maņas, pie kaut kā, kas iekšā saka: “Ja Viņš varēja dziedināt vienu, Viņš var dziedināt arī mani.” Aleluja! Tā ir patiesība. Pareizi.

37 Atceros veco Džonu Raijanu tur, Fort-Veinā. Nevis to vīru ar vaigubārdu, bet citu, aklo Džonu Raijanu. Man tur bija sanāksme lielā lūgšanu namā. (Es jau grasos beigt, lai lūgtos par slimajiem.) Tas vīrs sēdēja augšā, balkonā. Viņš bija katolis. Viņu atveda pie altāra...atveda viņu uz platformas, saskaņā ar viņa kartiņu.

Kad viņš pienāca pie manis, es sacīju: “Tevi sauc Džons Raijans.”

“Pareizi.”

“Un tu esi katolīcis.”

Viņš sacīja: “Pareizi.”

“Tu biji jātnieks cirkā.”

“Pareizi.” Teica...tad...“Tu esi akls jau divdesmit gadus vai vairāk.”

Sacīja: “Pareizi.” Kaut kāda leikēmija vai vēl kaut kas bija ticis viņam acīs, un tas bija padarījis viņu aklu. Es sacīju: “Tu esi ubags.”

Un viņš sacīja: “Ne gluži ubags, bet,” sacīja, “es sēžu uz ielas.”

Un es sacīju: “Nu, tas nekas.” Tad es sacīju: “Vai tu tici, ka Jēzus Kristus tevi dziedinās?”

Viņš teica: “Jā, es ticu.”

Es palūdzu par viņu un uzliku viņam savas rokas. Es sacīju: “Kungs Jēzu, es tagad apsauču šo aklumu Jēzus Kristus Vārdā. Lai tas viņu atstāj!” Un es pagriezos un paskatījos, un es ieraudzīju, kā viņš iet un ir redzīgs. Es sacīju: “TĀ SAKA TAS KUNGS...” (pievērsiet tam uzmanību), “TĀ SAKA TAS KUNGS, tu esi dabūjis savu redzi.”

Nu, viņš...viņš sacīja: “Es nevaru redzēt.”

Es teicu: “Tam ar to nav nekāda sakara. Ej vien un priecājies.” Un tā viņš aizgāja.

38 Pēc dažām minūtēm atnāca kāda sieviete, kurai uz kakla karājās milzīgs kākslis, un, kad mēs par viņu lūdzām, tas pazuda. Te pēkšņi atkal parādījās Džons Raijans, laužoties cauri visiem vietu ierādītājiem, no jauna atgriežoties. Tāpēc tas vīrs, kas palīdzēja man lūgšanu rindā, centās viņu novest no platformas. Bet viņš sacīja: “Es gribu redzēt to sludinātāju.” Un tā viņu atkal uzveda tur augšā. Viņš sacīja...viņš sacīja man...viņš teica: “Jūs man teicāt, ka es esmu dziedināts.”

Es sacīju: “Tu esi dziedināts.”

Viņš sacīja: “Nu, ja es būtu dziedināts, es varētu redzēt.” Viņš sacīja...

Es sacīju: “Ak, nē, tam ar to nav nekāda sakara. Tu man teici...”

Viņš sacīja: “Nu, bet jūs teicāt, ka es esmu dziedināts.”

Es sacīju: “Tu teici, ka tu man ticēsi.”

Viņš sacīja: “Es jums ticu.”

Es sacīju: “Tad kāpēc tu šaubies?”

Viņš sacīja: “Nu, ja es būtu dziedināts, vai tad es nevarētu redzēt?”

Es sacīju: “Tu redzēsi. Dievs parādīja man vīziju, ka tu esi redzīgs, tam ir jāpiepildās.” Viņš bija katolis, un viņam nekas tāds nekad nebija mācīts.

Viņš sacīja: “Bet es to nesaprotu. Kas man ir jādara?”

Es sacīju: “Vienīgais, ko tu vari darīt, ir iet savu ceļu un vienkārši slavēt Dievu par tev doto redzi.”

Viņš sacīja: “Kur jūs esat?” Viņu sāka vest prom, sacīja: “Uzgaidiet brītiņu.” Sacīja: “Kā jūs sauc?”

Es sacīju: “Branhams.”

Viņš sacīja: “Atļaujiet man jūs aptaustīt. Un es ļāvu, lai viņš uzliek man savas rokas. Viņš sacīja: “Branhama kungs, kā katolis es esmu iemācīts ticēt savam priesterim.” Un viņš sacīja: “Es atnācu pie jums pēc palīdzības. Un jūs pateicāt man, kā mani sauc un visu par manu stāvokli, ko

nezināja neviens, izņemot Dievu. Es ticu, ka tā ir patiesība, un es turpināšu sacīt: “Slava Dievam!” Un viņš aizgāja no platformas.

39 Nākamos divus vakarus man dievkalpojumos bija ārkārtīgi grūti. Viņš nepārtraukti cēlās kājās un sauca: “Slava Dievam par manu dziedināšanu!” Es sāku sludināt, bet viņš cēlās kājās, bļaudams: “Slava Dievam par manu dziedināšanu!”

Viņam iedeva avīžu pārdevēja darbu. Teju vai mēnesis pagāja, bļaušoties: “Slava Dievam par manu dziedināšanu.” Un viņš gāja, skaļi saucot: “Speciālizdevums! Slava Dievam par manu dziedināšanu!” Par viņu smējās un uzjautrinājās, avīžu zēni viņu izsvilpa.

Cilvēki uz ielām sacīja: “Tas vecais vīrs ir zaudējis prātu.”

Bet viņš sacīja: “Speciālizdevums! Speciālizdevums! Izlasiet par to visu! Slava Dievam par manu dziedināšanu!”

40 Viņu aizveda (viņi domāja, ka viņš būs jāsūta uz psihiatrisko slimnīcu) un viņu izjautāja. Viņš sacīja: “Savā domāšanā es esmu tikpat normāls kā vienmēr. Taču es ticu Dievam. Slava Dievam par manu dziedināšanu,” un tādā garā. Kas tas bija? Viņš turējās pie šīs sestās maņas. Kaut kas viņā pie tā turējās. Viņš nepievērsa nekādu uzmanību tam, vai viņš varēja redzēt; tai redzei ar to nebija nekāda sakara. Viņš redzēja ar citu redzi. Viņš redzēja Dievu! Mēs skatāmies uz to, ko mēs neredzam. Visas kristieša bruņas ir caur ticību. Tam, kas tuvojas Dievam, ir jātic, ka Dievs ir. Visi gara augļi, itin viss ir ticība, neredzama. Mēs skatāmies uz neredzamo. Mēs skatāmies uz neredzamo, mēs to redzam caur ticību. Aleluja!

41 Kāds puisītis pārveda viņu pāri ielai uz frizētavu, lai viņš varētu noskūties. Un viens nekaunīgs frizieris gribēja par viņu nedaudz pasmieties. Un tā, viņš kārtīgi ieziepēja viņa seju. Bet citi frizieri un viņš, lūk, šādi samirkšķinājās savā starpā, un viņš sacīja... Viņš sāka dzīt viņam bārdu, bija noskuvis apmēram pusi, uzlicis viņam divi, zināt, un viņš sacīja: “Sakiet lūdzu, tēti Raijan.”

Viņš sacīja: “Jā, dēliņ.”

Sacīja: “Es dzirdēju, ka jūs bijāt aizgājis paskatīties uz to sektantu, kad viņš šeit bija atbraucis.”

“Jā, es biju,” tas sacīja.

Viņš sacīja: “Hm, es dzirdēju, ka jūs...jūs tikāt dziedināts.”

Viņš sacīja: “Jā, es tiku dziedināts. Slava Dievam par manu dziedināšanu!” Un, kad viņš to pateica, sēžot friziera krēslā, viņa acis atvērās. Viņš pielēca no tā krēsla kājās ar visu divi ap kaklu. Frizieris ar bārdas nazi rokā aizjoza pie durvīm. Bet vecais vīrs Raijans traucās pa ielu, cik vien viņam bija spēka, kliežot un gavilējot: “Slava Tam Kungam, Viņš mani ir dziedinājis!”

42 Kas tas bija? Turēties pie šīs sestās maņas. Ir kaut kas, kas padara to reālu. Tieši tā. Caur šo sesto maņu ir uzvarētas valstis. Āmen. Sestā maņa ir pakļāvusi valstis. Caur šo sesto maņu Jērikas mūri sabruka līdz ar zemi. Āmen. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Jērikas mūri nogāzās gar zemi šīs sestās maņas dēļ.

Pateicoties šai sestajai maņai, jūra nespēja noslīcināt Pāvilu. Kad viņš tur iegāja, kad visas cerības bija zudušas, viņš ieraudzīja vīziju ar Tā Kunga eņģeli. Un viņš uznāca uz klāja, sakot: “Nezaudējiet drosmi!” Kas bija noticis? Četrpadsmit dienas un naktis nebija redzams ne mēness, ne zvaigznes, tik tumšs kā vēl nekad. Vētra bija tik stipra kā vēl nekad. Taču šī sestā maņa sāka darboties, kad viņš ieraudzīja Tā Kunga eņģeli. Aleluja!

Šī sestā maņa nespēja atstāt Pēteri cietumā. Tieši tā. Dieva spēks atsūtīja uz turieni eņģeli un Pēteri atbrīvoja.

Šī sestā maņa nespēja atstāt Pāvilu un Sīlu ieslēgtus važās. Dievs atsūtīja zemestrīci un visu satricināja. Šīs sestā maņa, lai tikai tā sāk jums darboties! Pateicoties šai sestajai maņai, pat lauvas

nespēja aprīt Daniēlu. Viņas nevarēja niekoties ar šo sesto maņu. Tieši tā.

Pateicoties šai sestajai maņai, uguns nespēja sadedzināt ebreju bērnus.

Pateicoties tai pašai sestajai maņai, kas darbojās Martā, kad viņa atnāca satikt Jēzu, viņas brālis tika augšāmcelts no kapa, kad bija miris jau četras dienas.

Tā pati sestā maņa šķīstīja spitālību. Tā pati sestā maņa trešajā dienā uzcēla no mironiem Jēzu Kristu. Tā pati sestā maņa vienā no šīm dienām aizraus Draudzi un paņems to prom no šejienes godībā.

43 Nepaļaujieties uz tām piecām. Tās ir maldinošas. Bet šī sestā ir pareiza. Ja jūs gribat... Šovakar šeit ir viens puisis...es nezinu, vai Čārlijs Kokss šodien atrodas šeit. Es ar viņu runāju par šo sesto maņu. Viņš to pieņēma un tam ticēja, un klausījās ierakstus uz lentes. Viņa sieva sacīja: "Iedod man to paklausīties." Viņa aizsteidzās uz otru istabu un sāka to klausīties. Viņa sacīja: "Kungs, arī man ir sestā maņa, un es likšu tai strādāt. Es gribu Svēto Garu," un Tas atnāca. Kas tas bija? Ja jūs tam ticat...redzēt... Mums būtu tam jātic, to pat neredzot. Un tomēr Dievs ļauj mums to ieraudzīt. Viņš mums to parāda. Viņš parāda mums Savu...Savu klātbūtni. Tiešām, tā tad nevar būt nekāda attaisnojuma, ka šī sestā maņa nestrādā. Nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

44 Mūsu debesu Tēvs, sestā maņa...šīs liecības no Bībeles, ka šī sestā maņa, kā es to saucu, ticība... Es lasīju Vēstulē ebrejiem 11. nodaļā par šo sesto maņu, ticību, ka tā ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams; pārliecība par lietām, kuras zemes maņas neuzrāda. Un tur mēs redzam, kā viņi uzvarēja valstis un aizvēra mutes lauvām, un izbēga no zobena asmens. Un...un caur šo sesto maņu Ēnohs tika pārnesti uz debesīm. Ābrahams bija piedzīvotājs svešā zemē un saņēma dēlu, kad viņam bija jau simts gadu. Sestā maņa. Kad Sāras mātes klēpis bija pamiris, viņš to neņēma vērā, Dieva apsolījumu viņš neuzņēma ar šaubām un neuzticību. Bet bija stiprs, Dievam godu dodams. Viņš zināja, ka Dievs ir devis solījumu, un Dievs (viņš bija pilnīgi pārliecināts) izpildīs to, ko bija apsolījis.

Ak, Dievs, un mēs skaitāmieš Ābrahama bērni! Cik nožēlojamas ir mūsu atrunas! Ak, Dievs, atmodini šovakar sesto maņu šajā draudzē, šo cilvēku vidū. Kad mēs redzam, ka Tu devi šo lielo zīmi Ābrahamam, un kas tur notika... Dievs es lūdzu, lai viņi šovakar ierauga eņģeli no Tā Kunga Klātbūtnes un nepaļaujas uz savām sajūtām, uz savu redzi, bet uz Dieva Vārdu, kas ir devis solījumu, un lai ikviens šeit tiek dziedināts, un ikviens, kurš nav glābts, lai saņem glābšanu, un visi, kuriem nav Svētais Gars, lai viņi To saņem. Tēvs, es lūdzu to Jēzus Vārdā. Āmen.

45 Vai esat gatavi pieņemt savu dziedināšanu? Ikviens no jums? Vai jūs...jūs iedarbināsiet savu sesto maņu? Kas tad ir šī sestā maņa? Tā ir ticība. Un ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par to, ka tie, kuri ir no Missauri, kļūdās: "Es, redz, esmu no Missauri. Tu man to parādi (zināt), man tas it jāredz." Ticība pakļauj valstis, tā izstrādā taisnīgumu, tā dara visāda veida brīnumus un zīmes, kas ir raksturīgi sestajai maņai. Uzmodiniet to! Noņemiet pārsēju no savām garīgajām acīm. Paskatieties visapkārt, paskatieties, vai neredzēsiet, ka Dievs joprojām ir Dievs.

Labi, tagad visi, kuriem ir lūgšanu kartiņas, nostājieties šeit, rindā pa labi no manis. Lūgšanu kartiņas 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, vienkārši nāciet, lūk, šurp, uz šo pusi. [Brālis Branhams ar kādu sarunājas–Tulk.] Jā...tas der. Paņemiet savu...tā, lai cilvēki var sanākt, labi. Nostādiet viņus šeit, lūdzu. Labi. 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15...[Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.]

46 Reliģioza cilvēku grupa, izredzēti ļaudis, visās viņu paaudzēs (ebreji) bija mācīts par Mesijas atnākšanu, un ko Viņš darīs, kad atnāks. Taču, kad Viņš atnāca, viņiem neizdevās Viņu atpazīt. Cik tas ir skumji, vai ne? Manuprāt, tas ir viens no skumjākajiem stāstiem pasaulē. Viņš bija radījis pasauli, bet pasaule Viņu neatpazīna. Atnāca pie savējiem, bet savējie Viņu nepieņēma. Tās tik tiešām ir skumjas pārdomas.

Un tā, paskatieties. Viņi gaidīja Mesiju. Vai tā ir taisnība? [Sanāksme saka: "Āmen."Tulk.] Un Mesijam, kad Viņš atnāks, bija jābūt Dievam-pravietim. Cik daudzi to zina? Viņam bija jābūt pravieša zīmei, jo Mozus pateica, ka Viņš būs pravietis; kad Viņš kļuva redzams miesā, Viņš būtu

pravietis, darītu pravieša zīmes. Tieši tāpat kā ebreji šodien... Es gaidu...

47 Šovakar mēs sarunājāties ar brāli Jāzepu. Brālis... Stokholma, Zviedrija. Brālis Levi Petrus uz turieni aizsūtīja kādu pusmiljonu Bībeļu. Kad brālis Arganbraits parādīja man to filmu “Trīs minūtes līdz pusnaktij”... Tie ebreji, kuri sabrauc no visas pasaules, no Irānas un citām vietām, viņi nekad nav dzirdējuši Jēzus Vārdu. Viņi tur ir bijuši kopš romiešu gūsta laika. Viņi nekad nav dzirdējuši par tādu Jēzu Kristu. Brālis Petrus aizsūtīja viņiem šīs Bībeles. Viņi tās lasīja.

Un tā, viņus intervēja, tieši... Man pašam ir tā filma. Viņi to skatījās. Un tie sacīja: “Kāpēc jūs atbraucāt uz savu dzimteni, vai nomirt? Viņi nesa uz savām mugurām gadus vecos un pārējo...

Sacīja: “Mēs esam atbraukuši, lai redzētu Mesiju.” Tieši tā.

48 Kad vīģeskoka zaros jau pumpuri metas, vasara ir tuvu klāt. Šī sešstūrainā Dāvida zvaigzne, tagad tā jau ir valsts. Atkal plīvo senākais karogs pasaulē, pirmo reizi divdesmit piecos gadsimtos. Pareizi. Jeruzalemei ir pašai sava nauda, sava valūta, pašai savi likumi, sava valdība. Tā no jauna ir nācīja. Jēzus sacīja, – kad vīģeskokam parādās pumpuri, laiks ir pie pašām durvīm.

Kad viņu rokās nonāca šīs Bībeles... Viņi nebija tādi, kā vairums mūsu Volstrītas ebreju. Viņi bija aizbraukuši turp ticot. Kad pēc viņiem atlidoja ar lidmašīnu, nu, viņi tajā pat nekāpa iekšā. Viņi no tās baidījās. Neko tādu vēl nekad nebija redzējuši. Aviokompānija T.W.A.... Jūs esat to redzējuši žurnālā “*Look Magazine*”. Tad priekšā iznāca vecs rabīns un sacīja: “Atcerieties, pravietis sacīja, ka tad, kad mēs tiksīm aicināti atgriezties mūsu dzimtajā zemē, mūs turp nesīs uz ērgļa spārniem.” Aleluja! “Nesīs turp uz ērgļa spārniem!”

Viņi bija dzimtenē. Tā viņi atkal bija atgriezušies. Viņi paņēma šīs nelielās Bībeles un sāka tās lasīt, Jauno Derību. Ziniet, ebreji lasa no aizmugures uz priekšu. Kad viņi to izlasīja, viņi sacīja: “Ja šis Jēzus ir Mesija...” Tas rāda, kur viņi atrodas šodien. “Ja šis Jēzus ir Mesija, tad Viņš būs pravietis. Ja Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem, ļaujiet mums ieraudzīt, kā Viņš dara pravieša zīmi, un mēs viņa ticēsim.” Āmen. Vai, vai! Tieši tā!

Jūs, pagāni, labāk metaties ar seju pie zemes. Ļoti tuvu ir tā stunda, kad Dievs Savu žēlastību pievērsīs ebrejiem, bet jūs, pagāni, tiksiet nošķirti, būsiet bez Dieva, bez žēlastības, tikai un vienīgi barība atomieročiem. Tāpēc nokārtojiet visu ar Dievu tagad, kamēr jums ir iespēja to izdarīt. Nokārtojiet visu ar Dievu tagad.

49 Ievērojiet, kad Jēzus atnāca pie ebrejiem, Viņš parādīja viņiem Mesijas zīmi, parādīja viņiem, ka Viņš bija pravietis. Bet viņi sauca Viņu par zīlnieku, Belcebulu, velnu.

Un tad tas...bija vēl citi cilvēki, kas gaidīja Mesiju. Cik daudzi zina, ka, saskaņā ar Bībeli, uz zemes ir tikai trīs cilvēku dzimtas. Hama, Šema un Jafeta pēcnācēji. Viņi visi ir cēlušies no Noas dēliem. Pareizi. Labi. Tie ir ebreji, pagāni un samarieši (kuri ir pa pusei ebreji, pa pusei pagāni). Un arī šie samarieši gaidīja Mesijas atnākšanu.

50 Jēzus devās pie vārtiem, Viņš tur apsēdās, iznāca kāda sieviete. Un Viņš sacīja: “Dod man dzert.”

Viņa sacīja: “Jums, jūdiem, tas nav ierasts. Mēs viens ar otru tā nesaejamies.”

Viņš sacīja: “Bet ja tu zinātu, kas ar tevi runā, tu pati prasītu Man padzerties.” Saruna turpinājās, līdz Viņš galu galā sacīja: “Aizej un atved savu vīru.”

Viņa sacīja: “Man nav vīra.”

Viņš sacīja: “Tu pareizi esi sacījusi, jo tev ir bijuši pieci, un tas, ar kuru tu tagad dzīvo, nav tavš vīrs.”

Viņa sacīja: “Ser...” Tā prostitūta zināja par Dievu vairāk, nekā divas trešdaļas Amerikas Savienoto Valstu sludinātāju. Tieši tā. Viņa sacīja: “Ser, es redzu, ka Jūs esat pravietis. Mēs (mēs – samarieši), mēs zinām, ka tad, kad atnāks Mesija, Viņš darīs šīs zīmes. Viņš mums visu izstāstīs. Bet kas Tu esi?”

Jēzus sacīja: “Es tas esmu, kas ar tevi runā.”

Un viņa aizskrēja uz pilsētu un sacīja: “Nāciet, paskatieties uz Cilvēku, Kurš man pateica visu, ko es esmu darījusi. Vai tik tas nav pats Mesija?” Vai jūs to sapratāt? “Vai tik tas nav pats Mesija?” Labi.

51 Lūk, Viņš parādīja šo zīmi ebrejiem. Viņš parādīja to samariešiem, taču ne pagāniem. Mēs bijām anglosakši, nēsājām vāli uz muguras un pielūdzām elkus, romieši un visi pārējie; Viņš nekad nedarīja to zīmi viņu priekšā. Un Viņš sacīja, ka...ļauņa un laulības pārkāpēju paaudze šajās pēdējās dienās saņems šo Jonas zīmi, augšāmcelšanās zīmi. Lūk, Jēzus viņiem arī sacīja: “Kā tas bija Sodomas dienās, tāpat būs tad, kad atnāks cilvēka Dēls.” Kāda zīme tika dota Sodomai? Tieši tāda pati: eņģelis, kurš bija pagriezis muguru teltij. (“Vai tu...Billij, vai visi cilvēki jau ir šeit? Visi? Labi.”) Viņš sacīja...

52 Cik daudz šeit ir tādu, kuriem nav lūgšanu kartiņas, bet jūs vēlaties, lai Dievs jūs dziedina, paceliet savas rokas. Sakiet: “Es...es gribu, lai Dievs mani dziedina.” Ja šeit ir vēl kāda lūgšanu kartiņa...kāds, kuram ir lūgšanu kartiņa, tad nostāieties rindā. Un tā, ja jums nav, jūs...mēs tik un tā līdz jums tiksīm. Jums nevajag...es gribu, lai jūs ieraudzītu... Ja vien jūs spējat saprast un pieņemt, ko es šovakar sacīju, šo sesto maņu... Ticiet no visas sirds.

Un tā, daudzi no jums ir atsūtījuši šos kabatlakatiņus. Es lūdzu par katru no tiem, cenšos kā protu, lai atrastu tam laiku. Lūk, ja esmu jūs izlaidis, vienkārši uzrakstiet uz Džefersonvilu, Indiānas štatā. Es jums to aizsūtīšu. Labi? Es jums to aizsūtīšu ar pastu. Ja jums tas pazūd vai pazūd...ja jūsu kabatlakatiņš kaut kādā veidā pazūd, vienkārši uzrakstiet man. Tas jums nemaksās ne centu. Vienkārši uzrakstiet, un mēs... Protams, reizēm cilvēki atsūta arī nedaudz naudas, jo mēs ik nedēļu tērējam simtiem dolāru par pasta markām un pārējo un sūtām to...šos kabatlakatiņus pa visu pasauli, un tad kā atbildi no tiem saņemam visādus brīnumus, zīmes un pārējo. Jo tas aizsniedz vairāk, nekā es varu aizsniegt. Bet tagad skatieties...

53 Es domāju, ka deviņdesmit pieci procenti cilvēku... Es zinu, ka šeit atrodas daži cilvēki no Džefersonvilas. Taču nevienu no viņiem es lūgšanu rindā neredzu. Ja viņi tajā stāvētu, tad es viņiem laipni palūgtu no tās izstāties (tieši tā), jo es ar viņiem varu satīties mūsu draudzē. Tas ir priekš tiem cilvēkiem, kuri dzīvo šeit, tiem, kuri nevar tikt nekādā citā laikā.

Un tā, šeit stāv viena kundze. Ja es varētu dziedināt šo sievieti, tad es būtu nelietis, ja es to neizdarītu. Ja es varētu to izdarīt, tad man nepiedienētos stāvēt šeit aiz kanceles, brāli Salivan, ja es varētu viņu dziedināt. Taču es nevaru viņu dziedināt. Viņa jau ir dziedināta, ja viņa ir slima. Es nezinu, vai viņa ir slima. Taču, ja viņa ir slima, Jēzus viņu dziedināja, kad Viņš nomira Golgātā. Viņš to ir padarījis uz visiem laikiem. Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti. Pareizi?

54 Tagad, tie cilvēki, kurus atveda uz šejieni invalīdu ratiņos, es gribu, lai jūs paskatieties... Man šķiet, ka vakardien viena sieviete, kura bija ratiņkrēslā, saliekamajā gultā vai kaut kā tā, Svētais Gars viņu izsauca un no tā pacēla. Lūk, bieži jūs, kuri esat invalīdu krēslā, jūs sākat teikt: “Ak, mans gadījums ir bezcerīgs.” Kamēr jūs tā uzskatāt, jūsu sestā maņa ir mirusi. Ja jūsu sestā maņa šovakar ir dzīva, tad tā ir jūsu ciešanu pēdējā stunda. Jūs piecelsieties no turienes, dosieties mājās veseli.

Vīrietis un sieviete, kuri stāv tur (melnādainais brālis un māsa) ar savu mazo puiku. Vai šovakar jūs ticat? Tici, mans brāli. Tici, māsa. Mazais puika ir pārāk jauns, lai zinātu, kas ir ticība; jūs ticiet, ka Dievs dziedinās jūsu bērnu. Kundze, kura stāv šeit ar savu mazo zēnu. Ticiet.

Visi, kas stāvat blakus šiem ratiņkrēsliem, es gribu, lai jūs ticētu par šiem cilvēkiem. Un jūs tur, dažiem no jums ir slima sirds, pēc dažām dienām jums būs jāmirst. Vēzis...ja kaut kas nenotiks, jūs mirsiet. Šie cilvēki varbūt dzīvos viduvēju, parastu mūžu kā invalīdi. Bet jūs mirsiet, ja jūs tagad nepieķersieties Dievam. Tieši tā. Bet jūs pieķerieties Dievam un sakiet: “Dievs, es izmantoju savu sesto maņu; es ticu. Es ticu, ka Tu padarīsi mani veselu.” Tad Dievs to izdarīs. Vai jūs tam ticat?

Ticiet ar visu savu sirdi.

55 Un tā, es neizmantošu atpazīšanas rindu; tad es nevarētu paņemt visus piecdesmit cilvēkus. Es to nespētu. Taču es lūgšu. Lūk, ja Dievs paliek Dievs, ja Dievs joprojām ir Dievs, tad Viņš var izdarīt visu tieši tā, kā Viņš...

Kāda ir ticības augstākā forma? Bija kāds romietis... Viens ebrejs sacīja: "Atnāc, uzliec Savas rokas manai meitai, un viņa izveseļosies."

Tas romietis sacīja: "Es neesmu cienīgs, tikai pasaki vārdu." Lūk, kā vajadzētu rīkoties pagāniem. Sanāksmēs aizjūras zemēs, dažādās vietās, viņi ierauga, kā notiek tikai viena pārdabiska lieta, un visu auditoriju vienkārši pārņem ticība. Viņi tam tic. Bet šeit tas ir ļoti grūti.

Un tā, jūs, kuri esat no vasarsvētku draudzes. Varbūt jūs esat metodists, taču, ja jums ir Svētais Gars, tad jūs esat no vasarsvētkiem. Ja jūsu sestā maņa ir gatava atdzīvoties, tad ķersimies tam klāt.

56 Un tā, šī sieviete jeb arī šī, vienalga, es...es viņu nepazīstu. Es domāju, ka mēs viens otram esam svešinieki. Un tā, šeit...šeit ir sieviete, es viņu nekad dzīvē neesmu redzējis. Viņa pateica, ka viņa mani nepazīst, un es viņu nepazīstu. Nu, kā gan es varētu zināt un... Viņa vienkārši pastiepa savu roku...viņi sajuca lūgšanu kartiņas un deva tās cilvēkiem, un viņa vienu paņēma, un te nu viņa ir. Tā sanāca, ka viņa ir pirmā uz platformas.

Un, ja kāds no jums tai laikā, kad es ar viņu runāšu, ja jūs tur ticēsiet, tad skatāties, vai tai pašā laikā Viņš neaizies arī pie jums. Saprotat? Un tā, ja tas var tikt izdarīts cilvēkam, kas varbūt nekad nav pat sanāksmē bijis, tas ir apstiprinājums, ka tā ir patiesība. Dievs pateica Mozum: "Ņem šo dāvanu un dodies uz turieni, un parādi, kā tava roka tiek dziedīnāta no spītālības." Viņš to izdarīja vienu reizi, un viss Israēls sekoja viņam uz apsolīto zemi. Saprotat? Ne jau katru reizi, kad viņš satika kādu izraēlieti, viņš teica: "Paskaties uz manu roku, redzi, tā ir spītālība. Un nu tā ir dziedīnāta." Nē, nē. Viņš to izdarīja vienu reizi; viņi visi tam noticeja. Tieši tā būtu jādara arī mums: ieraudzīt to, ticēt tam.

57 Un tā, lūk mana paceltā roka. Cik man zināms, šo sievieti es savā dzīvē neesmu redzējis. Ja arī es esmu viņu redzējis, tad nepazīstu. Viņa man ir pilnīgi sveša. Bet, ja Svētais Gars var atnākt pie manis un pateikt, kāpēc viņa ir šurp atnākusi vai ko viņa ir izdarījusi, vai ko viņa plāno darīt, vai varbūt kaut ko...par ko viņa skaidri zina, ka man tas nav zināms – tas būtu apliecinājums, ka Viņš joprojām ir tas pats Jēzus, kurš runāja ar to sievieti pie akas. Tas būtu pierādījums šai pagānu paaudzei, ka tas ir pats Mesija, kurš reiz dzīvoja Uguns Stabā kā Tēvs, mājāja cilvēciskajā ķermenī, kuru sauca "Dēls", bet tagad kā Svētais Gars ir manī un tevī, svētopot caur Asinīm, mājā mūsu ķermeņos. Svētais Gars mājā mūsos. "Kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru. Patiesi Es jums saku: Dēls no Sevis neko nevar darīt, ja Viņš neredz Tēvu to darām." Vai jūs tam ticat?
[Sanāksme saka: "Āmen."–Tulk.]

58 Tagad, es tiem, kas ratiņkrēslos, gribu kaut ko pajautāt. Un tā, ja es varētu šo sievieti dziedināt, es to izdarītu. Ja es varētu dziedināt jūs, es to darītu. Es to nevaru. Taču, ja Tas Kungs Dievs (tā kā Viņš ir man blakus), ja Tas Kungs Dievs pateiks man kaut ko par to sievieti (lai viņa pati spriež, vai tā būs taisnība vai nē), ko viņa zina, bet es nezinu...jūs saprotat, ka, lai to izdarītu, ir vajadzīgs kāds pārdabisks spēks. Pareizi? [Sanāksme saka: "Āmen."–Tulk.] Vai jūs ticēsiet, ka to Dara Dieva Dēls, jo Viņš ir solījis, ka Viņš to darīs? [Sanāksme saka: "Āmen."–Tulk.] Vai tad jūs visi tam ticēsiet? Vai tad jūs pieņemsiet savu dziedīnāšanu un ticēsiet no visas sirds? Ja jūs tik tiešām pieņemt šādu lēmumu ticēt, tad viens vienīgs gadījums visu atrisinātu. Āmen. Pilnīgi pareizi: ja jūs ticētu tikai šai vienai lietai. Tā pavisam noteikti būs patiesība.

Ļoti labi, kundze. Un tā, es tikai nostāšos pret šo mikrofonu, jo, kad atnāk vīzijas, es nesaprotu, kā...cik klusi es runāju vai cik skaļi es runāju. Bet tie, kas atrodas šajā auditorijā, man sola, ka viņi pieņems savu dziedīnāšanu, ja Svētais Gars atklās man par jums kaut ko tādu, ko es...ko jūs zināt, ka es nezinu. Tas būs... Vai...vai tas jūs iedrošinātu un dotu jums ticību, ja Viņš jums to izdarītu? Vai tā būtu? Protams.

59 Un tā...tā...es vienkārši runājos ar jums, tieši tāpat kā mūsu Kungs sarunājās ar sievieti pie akas. Saprotat? Viņš nosākuma uztvēra viņu, jo viņa bija pirmā, un tieši tā arī man ir jādara, lai...saprotat? Jūs esat cilvēciska būtne. Jums ir gars. Jums ir dvēsele. Es esmu cilvēciska būtne, man ir gars un dvēsele. Tagad es zinu, ka jūs esat kristiete. Jo jūsu gars sāk man liecināt, ka jūs esat kristiete. Tā ir taisnība. Ir jūtama viesmīlība. Ja jūs nebūtu kristiete, tad notiktu atgrūšana. Vai jūs kādreiz esat bijusi kādā no šīm sanāksmēm un redzējusi, kā tās lietas notiek? [Sieviete saka: "Jā."–Tulk.] Jūs esat redzējusi, kā tas notiek. Vai esat ievērojusi, kad atnāk grēcinieki un kā tas, lūk, šādi no viņiem atgrūžas. Un tieši tad Tas saka viņiem: "Jūs esat grēcinieks. Jūs darāt tā un šitā. Jūs darāt to un to." Redzat?

60 Un tā, ja jūs ticat no visas sirds, ar visu, kas ir jūsos, Dievs būs spējīgs man pateikt, kāda ir jūsu problēma vai kaut ko par to. Tad jūs to saņemsiet. Un tas liks ticēt šeit visiem pārējiem. Šie kroplie cilvēki teica, ka viņi ticēs. Slimie cilvēki, sirds slimnieki un pārējie, teica, ka viņi ticēs. Tāpēc tad ticēs visi, arī visa rinda noticēs. Nevajadzēs vairs iet cauri lūgšanu rindai. Ja ikviens patiešām vēlētos izmantot šo sesto maņu un vienkārši ietu, un sacītu: "Pateicība Tam Kungam, Viņš mani dziedina." Tieši tāda ir Viņa attieksme pret ikvienu no viņiem. Vienkārši tā ir sanācis, ka jūs esat viena no tiem, kas esat šeit iznākusi. Šeit apkārt tādu ir vēl daudz, daudz vairāk. Iespējams, nedaudz vēlāk Svētais Gars pāries pāri visai auditorijai. Es nezinu, ko Viņš darīs. Kad es ļoti noguršu, mans dēls vai kāds no tiem, kuri ir šeit, Džīns vai kāds no viņiem, viņi man pieskarsies no sāna. Es zinu, tas...tad man ir jābeidz, jo es ne... Reizēm, pēc tik daudzām vīzijām, es nezinu, kur atrodos – tad izskatās, ka viss ir vīzija. Saprotat? Jēzus teica: "Vēl lielākus par tiem darīs, jo Es aizeju pie Tēva." Tās lietas, ko Viņš redzēja...

61 Un tā, es redzu, kas kaiš šai sievietei. Viņa ir atnākusi šurp, lai par viņu palūgtu, palūgtu par nelielu audzēju. Un audzējs ir uz rokas. Tā ir taisnība, pareizi? Vai jūs ticat? Un tā, šis audzējs man nav redzams, bet Dievs to redz. Vai pateikt, uz kuras rokas tas ir? Uz labās. Tas ir...vai tā ir taisnība? Paceliet roku, ja tā ir taisnība.

Nu, vai jūs ticat no visas sirds? Vai tā sestā maņa kaut ko jums dara? Vai arī jūs vienkārši esat kļuvuši akli un sakāt: "Nu, tas izskatās tīri jauki," saprotat? Vai arī šī sestā maņa patiešām sāk darboties un saka: "Slava Dievam, es zinu, ka tas cilvēks to sievieti nepazīst. Jēzus ir vienīgais, kas var viņu pazīt. Un Viņš apsolīja, ka Viņš to darīs." Tad tas nozīmē, ka jūs izveseļosieties, ja jūs spēsiet tam noticēt.

62 Jūs sakāt: "Varbūt tu uzminēji, kas viņai ir." Es to nespētu uzminēt. To nevar uzminēt. Varbūt... Es jums pateikšu vēl kaut ko. Jūs neesat no šejienes. Jūs esat no Līmas. Pareizi. Vai jūs ticat, ka Dievs var pateikt man, kas jūs esat? Jaunkundze Vaita...Vaitas kundze. Pareizi. Dievs jūs tagad dziedinās, ejiet mājās un ticiet tam no visas sirds.

Vai jūs ticat, ikviens no jums? Ticiet Dievam. Ja jūs varat ticēt, viss ir iespējams tiem, kas tic. Ja tu vari ticēt. Kā būtu, ja es pateiktu jums, invalīdu krēslā, ka jūs esat dziedināta, vai jūs man ticētu? Tādā gadījumā ejiet savu ceļu, jo tā tas ir. Ticiet Dievam.

Un tā, ja nu es uzliktu tev savas rokas un teiktu: "Sātan, ej prom no šī puikas," vai tu tam ticētu? Vai tu izveseļotos? Nāc šurp. Sātan, ej prom no šī zēna, Jēzus Vārdā. Āmen. Tagad ej ticot. Tici.

Kā būtu, ja es jums uzliktu rokas un teiktu: "Sātan, ej no viņa prom," vai jūs tam noticētu? Sātan, ej prom no viņa, Jēzus Vārdā. Āmen. Lai Dievs jūs svētī, ejiet ticot.

63 Ja es pateiktu, kas jums kaiš, vai tas jums palīdzētu, vai arī labāk būtu, ja es jums vienkārši uzliktu rokas? Kas ir labāk? Vai pateikt, kas jums kaiš? Tas jums ir uz muguras. Pareizi. Vai tas ir pareizi? Tad ejiet mājās, esiet dziedināts Jēzus Vārdā. Labi.

Vai jūs noticēsiet, ja es jums kaut ko pateikšu, uzlikšu jums rokas, vai tas padarīs jūs veselu? Tad nāciet šurp. Jēzus Vārdā, lai viņa ir dziedināta. Āmen. Ticiet. Labi.

Kā ar jums? Es domāju, ka es tevi pazīstu. Pareizi. Es vienkārši uzlikšu tev rokas un teikšu:

“Sātan, ej prom no mana brāļa Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.” Tagad tici, brāli, ej, ticot no visas sirds.

64 Vai jūs ticat, jūs visi? Labi, paklausieties: lūk, ko es nevaru saprast, ja? Kāpēc, kad atnāk Svētais Gars un atklāj šīs lietas...? Viņš man saka visu, kas nav kārtībā ar šiem cilvēkiem. Ja es aizkavētos brītiņu ilgāk, nu, tad pārējie nevarētu tikt lūgšanu rindā. Vai nav apbrīnojami redzēt, kā Tas Kungs...kad nāk cilvēki, lai viņiem būtu pietiekami ticības tikt dziedinātiem, uzlikt viņiem rokas, vai tad tas nav tikpat apbrīnojami kā redzēt atpazīšanu, ko jūs jau esat redzējuši notiekam? Vai mēs esam kļuvuši tik amerikanizēti, ka Svētajam Garam mūs ir jāizklaidē?

Nāciet, nāciet šurp. Es jūs nepazīstu. Mēs viens otram esam svešinieki. Vai tā ir taisnība? [Vīrietis saka: “Es jūs pazīstu.”–Tulk.] Jūs mani pazīstat, bet es jūs nepazīstu. Bet Dievs pazīst mūs abus. Ja Dievs man pateiks, kas jūs nomoka, vai jūs noticēsiet, ka es esmu Viņa pravietis? [“Jā, es ticēšu”] No visas sirds? Labi. Sirds kaite, tieši tā. Vai tagad jūs ticat no visas sirds? Vai jūs ticat, ka jūs izveseļosieties? Jūs pēc tā esat mērojis tālu ceļu, vai ne? No pašas Kalifornijas. Pareizi. Jūs atvedāt arī savu sievu? Arī viņa vēlas dziedināšanu. Viņa nedabūja lūgšanu kartiņu, kaut kas nav kārtībā ar viņas gūžu. Tas bija kritiena rezultāts. Vai tā ir taisnība? [Tā ir taisnība] Ejiet mājās; jūs abi būsit veseli. Ejiet un ticiet.

65 Un tā, tas ir tieši kā... Draugi... Ja vari tam ticēt, tad viss ir iespējams. Vai tu tici tam, māsa? Es vienkārši uzlietu tev savas rokas, vai tu tici, ka izveseļosies? Tad nāc. Kunga Jēzus Vārdā, dziedini šo sievieti. Labi. Nāciet, kundze. Tagad, saprotat? Tagad... Tā sieviete ir dziedināta tieši tāpat kā tas vīrietis. Kāpēc mēs nevaram pateikt: “Slava Dievam,” par šīs sievietes dziedināšanu? Saprotat?

66 Jūs, lūk, jūs zināt, ka es zinu, kas ar jums nav kārtībā. Jūs zināt to tikpat labi kā es. Jūs zināt, ka Dievs varēja man to pateikt. Un tā, ja es jums pateikšu, vai tas jums palīdzēs? Jums ir beigti nervi. Tieši tā. Ticiet no visas sirds, ejiet, esiet veseli, Jēzus Kristus Vārdā. Ticiet.

Vai jūs ticat, māsa, no visas savas sirds? [Māsa saka: “Jā, protams, ticu.”–Tulk.] Jēzus Kristus Vārdā, ejiet un esiet dziedināta.

Vai jūs ticat no visas sirds, māsa? Jēzus Kristus Vārdā, ejiet un esiet dziedināta. Ticiet.

Nāciet, māsa, vai jūs ticat no visas sirds? Jēzus Kristus Vārdā, ejiet un esiet dziedināta.

Un tā, tieši tā to lika darīt Dievs, pareizi? Šīs zīmes sekos tiem, kuri tic.

Jēzus Kristus Vārdā, ejiet un esiet dziedināts. Āmen.

Vai jūs ticat viņas vietā? Jēzus Kristus Vārdā, lai velns atstāj bērniņu. Āmen. Tagad ej, esi dziedināta.

Vai jūs gribat paēst vakariņas, tikt vaļā no kuņģa kaites? [Vīrietis saka: “Jā.”–Tulk.] Ejiet un ēdiet savas vakariņas un esiet vesels, Jēzus Vārdā. Vai ticēsiet no visas sirds? Saprotat?

67 Turpiniet... satveriet šo sesto maņu; nolieciet malā tās pārējās piecas, ticiet.

Sveicināti! Ja es pateikšu jums “jā” vai “nē”, vai jūs tik un tā ticēsiet? Jūs tik un tā ticēsiet. Labi. Tā nelielā cista uz jūsu muguras, tā atrodas starp pleciem, ejiet ticot un esiet veseli. Vai jūs ticat? Jēzus Kristus Vārdā. Āmen. Ticiet.

Nāciet, brāli, vai jūs ticat? Jēzus Kristus Vārdā esiet dziedināts.

Nāciet, vai tu tici, brāli? Es uzlietu tev savas rokas, Jēzus Kristus Vārdā, tu izveseļosies. Āmen. Tagad tici.

Vai jūs ticat, ser? Jēzus Kristus Vārdā, esiet dziedināts. Āmen. Jēzus to jums izdarīs, ja jūs tam ticēsiet.

Jēzus Kristus Vārdā, esi dziedināts. Tieši tā to dara, brāļi. Tieši tā! Tieši tā tas ir jādara.

Jēzus Kristus Vārdā, ej un esi dziedināts. Āmen.

Nāciet, māsa. Ja jau Svētā Gara svaidījums šeit dara tādus brīnumus, jūs noteikti ticat, ka Viņš mani ir svaidījis, vai ne? [Māsa saka: "Jā, jā."–Tulk.] Tādā gadījumā, Jēzus Kristus Vārdā, ej un esi dziedināta. Āmen.

Vai tu tici, brāli? Jēzus Kristus Vārdā, ej un esi dziedināts.

68 Ja vari ticēt, viss ir iespējams.

Vai tas ir nākamais slimnieks? Labi. Vai jūs ticat, māsa, no visas sirds? Tieši tā! Āmen! Viņa tik tiešām to saņēma! Es tikko to redzēju: vīrs viņas bija ēna un tad tā pazuda, man bija interesanti, kas ar viņu notika; es pagriezos, tagad tā ir prom, jo viņa noticēja. Saprotat? Tas ir tas!

Es jūs nepazīstu. Jūs nepazīstat mani. Mēs viens otram esam svešinieki. Bet Dievs jūs pazīst un Viņš zina, ka es esmu šeit, lai jums palīdzētu, ja vien spēšu. Vai jūs tam ticat?

Acumirkli, auditorijā kaut kas notika, kaut kur...kaut kur. Tieši tā, arī tur sāk ticēt. Redz, tā kaite ir jūsu mugurā. Pareizi. Jums ir muguras slimība. Fainhoufera jaunkundze, ejiet mājās un esiet vesela...

69 Nāciet, ticot no visas sirds. Vai jūs ticat, ser? Jēzus Kristus Vārdā, ejiet un esiet vesels.

Nāciet. Un tā, vai jūs ticēsiet vienalga, vai es pateikšu vai nepateikšu, kas jums kait, vai ticēsiet tik un tā? Tādā gadījumā jūsu sieviešu...sieviešu kaite jūs ir atstājusi, ejiet. Jā, tik un tā to pateicu. Labi.

Vai jūs ticat, ka Dievs dziedinās jūsu nervozumu? [Sieviete saka: "Jā."–Tulk.] Labi. Ejiet un esiet vesela, Jēzus Vārdā; ticiet no visas sirds.

Vai jūs gribat izveseļoties no tās vēdera slimības? Labi. Ejiet un ēdiet savas vakariņas un esiet dziedināts Kunga Jēzus Kristus Vārdā.

Vai jūs ticat no visas sirds? Labi. Vai jūs ticat, māsa? Jēzus Kristus Vārdā, ejiet un esiet vesela. Āmen.

Vai jūs ticat, ka šis puisēns var tikt vaļā no šīs slimības? Es nolādu velnu, kurš to ir izdarījis jūsu bērnam; lai viņš ir dziedināts, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen. Tagad paņemiet viņu, nešaubieties. Paskatieties, kas ar viņu notiks, ja varat ticēt.

Vai jūs ticat no visas sirds? Jēzus Kristus Vārdā, esiet dziedināts.

70 Tur turpinās dziedināšana. Tā ir neliela sieviete, viņa sēž tur, aizmugurē, viņai ir brūna cepure, tāda kalsna. Viņa cieš no tuberkulozes. Labi, māsa. Es jūs nepazīstu, un jūs nepazīstat... Jā, jums vajadzētu mani zināt. Reiz jūs manā sanāksmē tikāt dziedināta; es to redzu, tas bija Fort-Veinā, Indiānas štatā. Aleluja! Tieši tā. Vai jūs ticat, ka Dievs var man pateikt, kas jums kaiš...kas ar jums nav kārtībā. Jums bija audzējs, bet Dievs jūs no tā dziedināja, TĀ SAKA TAS KUNGS! Aleluja!

Es aicinu jūs ticēt. Tik daudz ir to, kas tic. Ticiet Dievam. Vai jūs ticat, māsa? [Māsa saka: "Jā."–Tulk.] Jēzus Vārdā, ejiet un esiet vesela Dievam par godu.

Vai tu tici, brāli? [Brālis saka: "Jā."–Tulk.] Jēzus Kristus Vārdā, ej un esi vesels.

Vai tu tici, brāli? Jēzus Kristus Vārdā, ej un esi vesels.

Vai tu tici, māsa? [Māsa saka: "Āmen."–Tulk.] Jēzus Vārdā, ej un esi vesela.

Vai tu tici, brāli? Jēzus Vārdā, ej un esi vesels.

Vai jūs ticat par šo mazulīti? Tagad paskatieties, es zinu, ka tas ir no dzimšanas, taču tam nav nekādas nozīmes... Lai kad arī velns to izdarīja, Dievs var paņemt to visu prom. Vai jūs tam ticat? Es nolādu ļauno garu, kas to ir nodarījis šim bērniņam. Jēzus Kristus Vārdā, lai šis mazulis ir vesels. Āmen.

71 Vai jūs ticat, māsa? Jēzus Kristus Vārdā, ejiet un esiet vesela.

Vai jūs ticat, māsa? [Māsa saka: "Jā."] Jēzus Kristus Vārdā, ejiet un esiet vesela. [Māsa saka: "Slava!"]

Vai jūs ticat, māsa? Jēzus Vārdā, ejiet un esiet vesela.

Vai jūs ticat, māsa? [Māsa saka: "Āmen."–Tulk.] (Vai tas ir pēdējais cilvēks lūgšanu rindā?) Labi, uz brītiņu paskatieties šurp uz mani. Vai jūs ticat no visas sirds? ["Āmen."] Ja Dievs man pateiks, kāda ir jūsu kaite, vai jūs tam noticēsiet? ["Āmen."] Ir viena lieta, jūsu acs redz arvien sliktāk. Pareizi. Bet tas nav galvenais. Jums ir audzējs, audzējs ir vēderā. Jūs neesat no šejienes. Brauciet atpakaļ uz Ilinoisu un esiet vesela. Jēzus Kristus dara jūs veselu. Ja varat ticēt, viss ir iespējams. Vai jūs tam ticat?

72 Tam vīrietim, kas sēž tur aizmugurē, ir...viņš ir atnesis mazulīti, kuram ir caurums sirdī. Jūs esat no Čatanūgas, Tenesijas štatā. Kirklaines kungs, brauciet mājās un ticiet. Tā mazulīša sirds tiks dziedināta. Jēzus Kristus dara to veselu. Aleluja! Tāds ir mūsu Dieva spēks! Ticiet Dievam.

Tur sēž vēl viena sieviete no Memfisas, Tenesijas štatā, lūk, šajā virzienā, viņa lūdzas par pazudušo meitu. Ticiet Dievam.

Es meklēju vienu sievieti, es viņu neredzu auditorijā. Bet viņa ir kaut kur šeit. Viņa lūdzas. Dievs, palīdzi man viņu atrast. Cilvēks ar ticību, viņai ir sirdskaite un cukura diabēts. Viņas vārds ir Vellas kundze. Ticiet Dievam. Kaut kur, bet es nevaru...[kāds saka: "Viņa ir šeit."–Tulk.] ļoti labi. Ļoti labi, māsa, tava ticība tevi ir izglābusi. Turklāt jūsu ģimenē ir iedzimta sirdskaite. Jums nav lūgšanu kartiņas, vai ne? Tāpēc ka jūs...Nē, visas lūgšanu kartiņas mēs jau izņēmām. Jūsu ģimenē ir iedzimta sirdskaite. Jums ir brālis, viņam ir sirds slimība. Šis brālis neatrodas šeit. Šis brālis dzīvo Baltimorā, Merilendas štatā. Un piedevām viņš nav glābts, jo viņš ir aizēnots ar tumšu ēnu. Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS.

73 Vai jūs ticat no visas sirds? Vai šī sestā maņa iedarbosies uz jums? Uzlieciet viens otram savas rokas, tur kur atrodaties. Ak, Dievs, debesu un zemes Radītāj, atsūti tagad Savu Svēto Garu un Dievišķajā Klātbūtnē dziedini ikvienu caur Jēzus Kristus Vārdu. Vai jūs tam ticat?

Kas vēlas iepazīt Jēzu kā savu Glābēju? Piecelieties kājās. Jūs esat Viņam tuvu. Lai Dievs jūs svētī. Lai Dievs jūs svētī. Pareizi. Brīnišķīgi!

74 Kas vēlas Svēto Garu? Piecelieties kājās. Kas grib Svētā Gara kristību, piecelieties kājās, ikviens. Tur ir pārāk daudzi, lai pie jums visiem tagad pieietu; nostājieties rindā tajā istabā, lai mēs varētu tur ar jums satīties. Jēzus Vārdā, ja jūs nāksiet patiesi, tad jūs piepildīsieties ar Svēto Garu, tiksiet pestīti no visiem jūsu grēkiem. Ieejiet šovakar tajā istabā. Ir pienācis laiks. Ejiet, lūk, tur uz istabu. Visi, kas atrodas šeit, kas tic Dievam, vēlas tikt glābti un piepildīti ar Svēto Garu, ejiet uz to istabu, lai mēs varam jums pakalpot.

Ja šeit ir kāds no manas draudzes Džefersonvilā, kas nav pieņēmis Svēto Garu... Brālis Kolins un visi pārējie ir saņēmuši Svēto Garu, kopš viņi ir šeit. Ak, viņi visu reģionu ir apgriezuši ar kājām gaisā. Nāciet šurp; ir pienācis laiks, lai jūs To pieņemt, tieši tagad. Ejiet iekšā. Neejiet no turienes ārā, kamēr nedabūsiet Svēto Garu. Nāciet visi grēcinieki. Ejiet iekšā un meklējiet Dievu pestīšanai. Tā to dara.

75 Es aicinu katru vīrieti un katru sievieti, kuri atrodas Dievišķajā Klātbūtnē, kuri ir slimi, kuriem kaut kas kaiš, es aicinu jūs ticēt Kungam Jēzum Kristum, kamēr es lūgšu par jums. Vai jūs to darīsiet? Kas apsola, ka ticēs? Ja Dievs var iedot man spēku, lai atpazītu garus... Es jums saku, ka es nevaru jūs dziedināt. Jūs jau esat dziedināti. Jēzus jūs dziedināja, kad Viņš nomira par jums. Neļaujiet, lai šī sestā maņa paliek nejutīga, lieciet tai tagad strādāt un ticiet! Kā ir ar jums, kuri šeit ir invalīdu ratiņos, vai jūs ticat? Tad pacelsim mūsu rokas pretim Dievam.

76 Ak, Kungs Dievs, neļauj, lai šis vēstījums būtu skanējis velti. Neļauj, lai Dieva spēks šeit šovakar aiziet zudumā. Bet lai debesu Dievs atsūta pārliecības spēku un dziedina ikvienu cilvēku. Lai velns aiziet prom no katra, kuram ir vēzis, sirdsslimība, kroplums, leikēmija, jebkāda veida slimība. Es to izaicinu ar dāvanu, kurai kalpo eņģelis, kura ir sūtīta Jēzus Kristus ciešanās, lai dziedinātu slimos un nomocītos.

Izej no viņiem, sātan! Es pieprasu tev Jēzus Kristus Vārdā iziet no viņiem. Tagad visi, kas pieņem Kristu kā savu dziedinātāju; nav svarīgi, kas jums kaiš, tam nav ne mazākās nozīmes; ja jūs ticat Dievam, piecelieties un pieņemiet to Jēzus Kristus Vārdā. Lūk, kā tas ir jādara. Āmen! Lai Dievs jūs svētī. Tas ir tas! Brīnišķīgi, brīnišķīgi. Lai Dievs svētī jūsējos, brāli Salivan.

Sestā maņa – ticība

(Faith Is The Sixth Sense)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja svētdienas rītā 1960. gada 11. jūnijā Maiami ielejā, Čautaukas noņemnes teritorijā, Ohajo štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 60-0611 ilgst vienu stundu un 12 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots bez sāsinājumiem un bez izmaiņām 2016. gadā.